

РИЧАРД БРАЙТФИЙЛД МАЙСТОРЪТ НА ТАЕКУОН- ДО

Превод от английски: Симеон Николов, 1992

chitanka.info

*На Сюзън Корман, Чарлз Кохман, Джанейма Кабрал,
Бруно Кланг и Ким Кионг Ним.*

Храбри читателю!

Книгата, която държиш в ръцете си, е необикновена, не я чети като другите книги от началото до края! Тези страници крият много приключения, в които можеш да участваш, когато те изпратят в Корея да изучаваш таекуон-до и да откриеш изчезнал приятел. С навлизането

ти в историята понякога ще се наложи да направиш своя избор. Той може да те доведе до успех или да предизвика нещастие.

Приключенията ти са резултат на твоя избор. Ти отговаряш за всичко, защото избираш сам. След избора следвай указанията, за да научиш какво става по-нататък.

Мисли внимателно, преди да вземеш решение! В твоето последно приключение — „Майсторът на кунгфу“, ти замина за Китай на обиколка по кунгфу. Сега в Корея те очакват много нови и неочаквани приключения. Дори ако станеш майстор на таекуон-до и успееш в издирването на твоята приятелка, ти ще откриеш, че целта на твоята мисия не е същата!

Желая ти успех!

Авторът

Започни от **1**.

ЕПІЗОДИ

1

5

Училищният автобус минава с грохот по улицата. Той приближава спирката на ъгъла на твоя дом и стоповете светват. Скачаш от автобуса

и тръгваш из квартала.

Когато приближаваш къщата си, забелязваш голяма служебна кола, паркирана пред входа. Двама мъже в официални черни костюми стоят до нея. Един от тях вижда, че идваш, и мушва с лакът по-ниския човек до него. Те тръгват към теб.

В този момент майка ти изтичва пред входната врата.

— Те искат да те питат нещо — вика тя силно. — Но първо влез в къщи.

Заобикаляш отдалеч колата и тичаш по стълбите към входната врата. Каквито и да са тези хора, те могат да ти причинят неприятности.

Вече сте в къщи. Майка ти сяда доста нервно на фотьойла, а двамата непознати застават до прозореца. От време на време по-ниският от тях хвърля погледи наоколо, сякаш очаква да дойде още някой друг.

— Като начало — започва високият човек, — позволете ми да ви се представя.

Той отваря ципа на чантата и показва служебната си карта.

— Казвам се Джейк Маккена, а това е моят помощник Арнолд Боркин. Ние сме от ЦРУ, Централното разузнавателно управление. Сигурно сте чували за тази организация.

Премини на 2.

— Ние знаем за пътуването ти в Китай миналата година и за твоя интерес към бойните изкуства — продължава Боркин с широка пресилена усмивка. — Имаме изгодно предложение за теб. Ние търсим човек, който да замине за Корея и да работи там като таен агент.

— Като таен агент? Какво предлагате да правя? — питаш го изненадан.

— Като прикритие ще изучаваш таекуон-до, корейска разновидност на бойните изкуства. Но ти отиваш за едно нещо — като пристигнеш там ще трябва да откриеш тази жена.

Боркин изважда от вътрешния си джоб малка снимка и ти я подава. Гледаш фотографията и подскачаш на мястото си от изненада. Виждаш образа на Лин, китайското момиче, което миналата година ти е било учител по кунгфу по време на престоя ти в Китай.

— Аз я познавам — провикваш се ти. Тя е...

— Знаем — прекъсва те Боркин. — Тя е един от нашите най-добри агенти в Далечния изток.

— Или поне беше — казва Маккена. — Вече не знаем дали е още жива.

— Ако ще убиваш хора, не искам да отиваш — прекъсва го майка ти.

— Мисли за това като за мисия, жизненоважна за страната — казва Боркин. — Впрочем ти дължиш това на Лин.

Боркин ти подава списък с инструкции:

1. Когато пристигнеш в Сеул, включи се в школа по таекуон-до по свой избор.

2. Внимателно събирай всички сведения за мястото, където се намира Лин.

3. Ако откриеш Лин, незабавно включи миниатюрния предавател в ръчния ти часовник, като издърпаш главичката на оста за стрелките. Така ще изпратиш нужния сигнал.

4. Не използвай предавателя за други цели.

— Изгори този списък веднага щом запомниш инструкциите — казва Боркин. — А сега трябва да решиш дали ще заминеш направо за Корея в началото на лятната ваканция или първо ще минеш специално двуседмично обучение по агентурна работа в нашия тренировъчен лагер в Мериленд.

— Аз дори не ви казах, че съм съгласен — възразяваш ти пред двамата агенти, но дълбоко в себе си решаваш, че за нищо на света няма да изпуснеш този случай.

Ако решиш да заминеш направо за Корея, прехвърли се на [43](#).

Ако предпочиташ първо да минеш през обучение в тренировъчния лагер, мини на [77](#).

Гледаш как десетки парашутисти кацат на земята около селото. Един от тях, който се приземява близо до теб, не е кореец. Това е Боркин, агентът на ЦРУ. Той събира парашута и въжетата, след което идва при теб.

— Получихме твоя сигнал — казва той. Къде е тя?

— Точно така, сигналът ми. Лин се опитва да избяга от хората на Кон-и. Мисля, че тя е там горе, на далечния хълм. Кон-и е откачен. Той иска да завладее Северна и Южна Корея.

Агентът Боркин стои и потрива брадичката си.

— Вече си разбрал това, нали? — произнася той със зла усмивка.
— Мисля, че знаеш прекалено много.

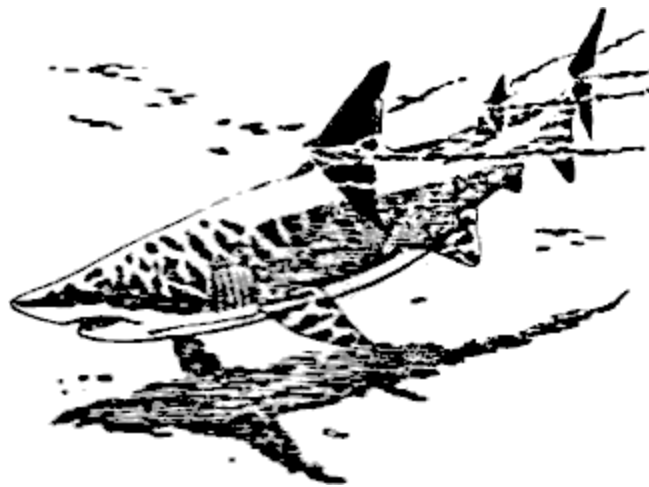
Той дава знак на няколко войници, които дотичват и завързват ръцете ти на гърба.

— Имаме малък затворнически остров на западното крайбрежие на Корея, където ще ни погостуваш.

— И до кога ще ви гостувам? — питаш ти.

— Докато видим някоя минаваща акула, която ще си хареса едно хубаво парче месо.

КРАЙ

— По-добре да дойда с теб, отколкото да остана — казваш ти на Лин.

Един от тукашните жители дотичва с обувките ти. Обуваш ги бързо и помагаш на Лин да събере своите схеми и морски карти. Сетне двамата с нея се втурват през задната врата към тясната пътека между наводнените оризови ниви. На два пъти се спъваш и цопваш в мътната вода, после отново стъпваш на пътеката. От другата страна на селото се чува автоматична стрелба.

— Ако можем да стигнем в подножие на онзи хълм, ще бъде много добре — вика Лин и продължава да тича пред.

Тичаш по петите ѝ с всички сили. По повърхността на водата около теб изригват многобройни фонтанчета, зад гърба ти се чуват сухите трясъци на автомат.

— Лин, те стрелят по нас!

— Не мисли за това, само бягай! — вика ти тя.

Най-после стигате подножието на хълма и се скривате в гората. Пътеката върви почти право нагоре. Препъваш се по стръмнината на склона, останал съвсем без дъх, и разбутваш с две ръце клоните, за да си пробиеш път напред.

Тичаш след Лин с последни сили. Тя спира в гората и се обляга на едно дърво.

— Да си починем — казва тя, — после ще продължим. Хората на Кон-и, които са там долу, не могат да ни преследват тук, но ние трябва да се качим на хълма, преди да им дойде подкрепление по въздуха.

— Подкрепление по въздуха?

Мини на 44.

Отпускаш се и гледаш какво става долу, докато самолетът с рев се издига в небето. До теб седи момиче от азиатски произход на твоята възраст. Тя се навежда напред да погледне през прозореца навън.

— Извинявайте! — каза тя. — Не исках да ви безпокоя.

— Изобщо не ме безпокоите — отговаряш ти и се представяш.

— Името ми е Джоана Пюн. Връщам се у дома в Корея след едногодишно обучение във вашата страна — казва тя.

— Говориш английски много добре — продължаваш разговора ти.

— Благодаря — отвърна Джоана. — Компанията на баща ми произвежда електронни изделия. Тя ги продава най-вече в Съединените Щати, затова баща ми ме изпрати да уча вашия език.

— Семейството ти изглежда е богато? — казваш ти.

— Да, имах късмет — кимна тя. — Моят баща ми е разказвал много пъти как е забогатял. През войната със Северна Корея бил съвсем малко момче. И до днес Северът и Югът са разделени. Имаме роднини, останали на север, но аз нито съм ги виждала, нито съм чувала.

— Корейците от Севера са много лоши — казваш ти.

— Всъщност те не са лоши, просто са жертви на историята — отговаря Джоана. — Те също са корейци и ние ги обичаме. Мечтая за деня, в който нашата страна ще се обедини.

Прехвърли се на [47](#).

— Това е хотелът — казва Джоана. — Сега трябва да вървя. Много се радвам за нашия разговор. Моят шофьор ще закара багажа ти в хотела и ще говори с хотелския служител. Ако ти потрябва нещо, можеш да се свържеш с мен чрез централата.

— Много съм ти благодарен за цялата помощ — казваш ти.

— Беше ми приятно да се запознаем — отвърща тя.

Махваш с ръка за сбогом и влизаш след шофьора в блестящото фоайе на хотела. Шофьорът говори със служителя и му подава малък плик. Момчето за услуги взема багажа ти и те повежда към асансьора. Изминавате заедно целия път до един от последните етажи. В края на широк коридор, застлан с килим, момчето отваря вратата на огромен апартамент. Не можеш да повярваш на очите си.

Апартаментът изглежда върха на разкоша. Просторна дневна се разстила сякаш безкрайно пред очите ти, докато стигне до високите прозорци от пода до тавана в самия край. Широки тапицирани столове и фотьойли, покрити с мека бяла кожа, изпълват стаята.

В спалнята има огромно легло. То те предразполага да легнеш и да подремнеш. Има защо, страшно си уморен след продължителния полет. Но от друга страна ти едва пристигаш във вълнуващ непознат град — град, който нетърпеливо бързаш да опознаеш.

Ако решиш отначало да поспиш, премини на [32](#).

Ако предпочиташ да поскиташ из града, прехвърли се на [40](#).

Решаваш да послушаш съвета на Пак. Откакто те нападнаха на улицата, ти вече обмисляш тази идея. Освен това не искаш да затънеш по средата между ЦРУ и Лин, или пък в онова, което тя е забъркала.

— Върни се на главната улица и вземи такси — казва Пак. — Никой няма да се опита да те спре, те са под мое ръководство. Аз ще остана тук достатъчно дълго.

Благодариш на Пак и се връщаш през тунела, качваш се по стълбите и излизаш навън. Бързаш задъхан по тъмната улица, докато стигнеш до оживено кръстовище.

Когато се връщаш в хотела, казваш на служителя, който те регистрира, че напускаш апартамента. Служителят изглежда учуден и притеснен едновременно.

— Напускате? — мърмори той. — Не се ли забавлявате тук?

— Не става дума за това — отвърщаш ти. — Работата е там, че...

Преди да завършиш изречението, служителят отива до далечния край на гишето и започва да върти телефона. Влизаш в асансьора и поемаш към апартамента си.

Премини на 49.

8

В края на стълбите спираш за миг. Сега шумът, който идва от другата страна на зелената завеса, става по-висок. Поемаш дълбоко въздух, дръпваш рязко завесата встрани и влизаш в голям, слабо осветен салон със сводест таван.

В залата има бар по цялата дължина на една от стените и дузина кръгли маси, разположени на нивото на ресторанта. Не виждаш да сервират храна, по масите има само чаши с напитки.

Изглежда шумът от твоето влизане пречи на това, което правят посетителите. Някои от грубите на вид босове се обръщат към теб.

Слаб японец, седнал сам на маса в най-отдалечения ъгъл, ти дава знак да отидеш при него.

Промъкваш се между масите, като гледаш да не бутнеш някого. Сядаш до човека, който те извика.

— Виждам, че получихте бележката ми. Радвам се, че дойдохте. Казвам се Кендзо Оки, представил на японската Якудза. Искате ли да сключим сделка?

— Якудза? Какво е това?

— Хората от Якудза са бизнесмени. Търговия в деликатна област.

— С други думи, гангстери — казваш ти.

— Думата „гангстери“ не е съвсем точна, но някои ни смятат за такива.

— Каква е сделката? — питаш ти.

Премини на 15.

— Може би по-късно — казваш ти. — Сега се връщам в моя хотел да подремна малко.

— Ето ти адреса — казва Пак Сик и ти подава визитна картичка. От едната страна текстът е напечатан на корейски, а от другата — на английски. Това е Юм Дък Куан, ул. „Чон-но“ 34, тел. 365–2389.

Благодариш на Пак, който изглежда искрено озадачен, и се връщаш по улицата, която води към хотела.

Влизаш в своя апартамент и веднага изваждаш багажа си. Той изглежда някак странно. Ти имаш навика да опаковаш чорапите си, като ги свиваш на кълбо, а в единия чифт чорапите ти са свити всеки поотделно. Не помниш да си правил това. Изведнъж разбираш, че някой е ровил в багажа ти и в бързината е проявил небрежност.

Снимката не Лин — същата, която ти даде Боркин от ЦРУ, е изчезнала. Чудиш се кому е притрябвала, че да я открадне. Всичко друго си е на мястото. Добре поне, че от предпазливост си изгорил списъка с инструкциите. Направил си това преди пътуването, още докато си бил в Щатите.

Вземаш душ в луксозната баня и се каниш да спиш, когато телефонът до леглото започва да звъни.

— Ало — обаждаш се ти.

От другия край на жицата ти отговаря тишината. Напразно чакаш да ти се обади някой. Погрешно набиране, казваш ти.

Мини на 54.

— Какви са другите неща около кръга?

— Те са четири триграми, които символизират слънцето, луната, небето и земята, а също и четирите посоки. Във всяка триграма е скрит дълбок философски смисъл. Както виждаш, нашето знаме е точно като нас — много сложно. Искам да поговорим по-дълго с теб, но трябва да си вървя — казва Джоана.

Тя става и поглежда към вратата на ресторанта, сякаш някой я следи.

— Погрижи се за себе си, потърси друго училище.

Джоана си тръгва в момента, когато сервират вечерята.

Мислиш за съвета на момичето, за нейната реакция, когато ѝ спомена за Юм Дък Куан. Може би наистина ще смениш школата. После ти минава през ума, че Джоана се държи като върховен покровител, а ти мразиш да сменяш училищата за няма нищо.

Ако послушаш съвета на Джоана и намериш друго училище по таекуон-до, прехвърли се на [29](#).

Ако предпочиташ да останеш при Юм Дък Куан, премини на [63](#).

— Отивам на улица „Чон-но“ 34 — казваш на шофьора, след като прочиташ адреса на Пак от визитната картичка.

— Тази улица е многолюдна по това време на нощта — отговаря шофьорът, но аз ще ви закарам близо до мястото, където отивате.

Таксито пълзи по улиците. Наоколо е толкова оживено, сякаш всички хора в този град излизат нощем. Шофьорът спира в средата на улицата и ти показва мястото.

На школата има голяма неонова реклама, изобразяваща боец по таекуон-до, който от полет нанася удар с крак. Показани са три позиции, фигурите светват последователно.

До ушите ти стигат викове, които смразяват кръвта. Отваряш някаква врата и прекрачваш прага на голяма зала с висок таван. В

едната част на залата седят бойци, наредени в дълъг ред. Те са облечени в белите дрехи за бойни изкуства и са препасани с черни колани. В средата, отдалечен от другите, седи сам човек. Друг човек го напада. Нападателят скача с ужасен вик във въздуха и нанася смъртоносен удар с крак. Можеш да се закълнеш, че стъпалото на нападателя ще смачка главата на седящия човек, но кракът спира на два сантиметра от целта. Нито един мускул не трепва по лицето на седналия, той не променя израза си. После той става, покланя се на нападателя и заема място в редицата на останалите бойци. Нападателят казва нещо на корейски, всички стават и излизат през другата страничната врата. Човекът идва при теб.

Мини на 59.

Хлътваш в дупката след нея и падаш върху дебел пласт борови игли пълен на няколко стъпки под земята. Тук е достатъчно светло да видиш, че тунелът води встрани. Таванът на тунела е укрепен с дървени подпори.

— Това е нещо като бункер — казва Лин. — Той е построен от едната страна през войната между Севера и Юга. Тук повечето от хълмовете са укрепени. Странното е, че съоръженията са под земята, враговете не могат да ни засекат от въздуха.

До вас достига тътена на нова експлозия. Този път тя е станала още по-далеч от тук.

— Виж ти, те вече ни загубиха — ти казва Лин. — Сега можем да си починем. Преди да продължим, трябва да те питам нещо. Ще дойдеш ли с нас да победим Кон-и и да спрем изпълнението на неговите зловещи планове?

— Ако е вярно това, което казваш, аз съм с теб навсякъде.

Надяваш се, че си наясно в какво се забъркваш. Да си шпионин на ЦРУ е много, но да спреш свалянето на корейското правителство, това излиза извън всякакви граници. Всъщност вече не знаеш какво да мислиш.

Чакаш докато по крайбрежието настъпи спокойствието. После тръгваш след Лин в нощния мрак.

КРАЙ

Вероятно корейското момиче Джоана Пюн е платило разноските за хотела. По-късно трябва да ѝ се обадиш, за да ѝ благодариш. Странно, защо тя е направила това, толкова ли е богата или толкова щедра?

Вземаш такси до клуба по таекуон-до. Часът е девет и половина, пред училището вече е паркиран поръчаният автобус.

Качваш се в автобуса и заемаш място в предната част. Шин Чун се качва и сядва до теб.

— Радвам се, че реши да тренираш с нас — казва той. — Ние сме едно голямо семейство.

Сетне той се обръща и започва да чете корейска книга.

Автобусът се отдалечава от тротоара и излиза извън града. Скоро той навлиза в предградията и поема по магистралата, водеща на изток. През следващите два часа пътувате сред високи заоблени хълмове. В ранния следобед автобусът поема по страничен път и започва да се катери по стръмнините на планината Сорак.

На един от завоите шофьорът вижда огромен дънер, който прегражда пътя, и рязко натиска спирачката. Поглеждаш през прозореца и виждаш черни фигури с качулки на главата, които изскачат иззад дърветата и скалите от двете страни на пътя.

Прехвърли се на [19](#).

— Управителят те е видял да влизаш — казва тя. — Минавах от тук и реших да видя какво правиш.
Каниш я да дойде с теб.

— Благодаря — усмихва се тя, но мога да остана само няколко минути.

— Аз вече поразпитах за класа по таекуон-до при някой си Юм Дък Куан — съобщаваш ти на Джоана. — Чувала ли си за това училище? — питаш я ти.

— Не, всъщност не — отвърща тя, но начина, по който говори ти подсказва, че премълчава нещо.

Може би трябва да потърся друго училище? — казваш ти. — Аз не зная нищо за този човек.

— Мисля... мисля, че трябва — съгласява се тя. — Да, сега си спомням. Училището, за което спомена, си извоюва лоша слава. В Сеул има много други школи по таекуон-до, които сигурно са по-добри.

— Аз съм съвсем отскоро тук и не мога да съдя правилно за това, но намирам, че корейците трудно се решават на нещо — казваш ти, за да смениш темата на разговора.

— Вярно е, ние сме народ с много противоречия — съгласява се Джоана. — Ние сме като герба на нашето знаме. Ето го тук на корицата на менюто. Кръгът в средата е разделен на две от крива във формата на буквата „ес“. Ние наричаме това Таегук. Този знак е като китайския символ ин-ян — половината тъмен, половината светъл, положителен и отрицателен, но двете части са в постоянно взаимодействие.

Прехвърли се на [10](#).

Кендзо изважда малка снимка и я слага на масата. Това е фотографията на Лин, която ти даде Боркин.

— Тя е моя! — възкликваш ти. — Вие сте я задигнал от стаята ми.

— Както и да е — казва Кендзо спокойно. Трябва ми информация за тази личност. Ние открихме, че е агент и шпионира в полза на Триадите в сеулския китайски квартал. Дали е двоен агент? Искам да откриете това.

Изведнъж Кендзо поглежда към залата. На лицето му е изписана изненада. Трима души влизат в ресторанта. Не може да се каже китайци ли са или корейци. Видът им показва, че знаеш твърде много.

Вратата на кухнята е зад бара. Кендзо ти дава знак да го последваш и тича към нея.

Не знаеш кой е Кендзо и какви точно са тези от Якудза. Може би е по-добре да си седиш на мястото, по-надалеч от Кендзо. После се убеждаваш, че новодошлите не са приятелски настроени. В дългата надпревара Кендзо може да ти помогне.

Ако решиш да последваш Кендзо, премини на [88](#).

Ако предпочиташ да останеш, премини на [56](#).

— Ще дойда в планините — казваш ти.

— Много добре — кимва Чун. — Автобусът тръгва от тук. Утре сутринта в девет и половина.

Благодариш на Чун, връщаш се надолу по стълбата и излизаш на улицата. Спомняш си за бележката, която получи в хотела, и я изваждаш. Доколкото можеш да разбереш, тя ти съобщава да отидеш в ресторант „Белия щъркел“ на улица „Гаеп“. Решаваш да се отбиеш там на връщане към хотела.

Поглеждаш картата и влизаш в метрото. Влакът пристига на станцията, точно когато си платил билета и стъпваш на перона. Качваш се в първия вагон за пет спирки.

Когато излизаш от метрото, улицата е почти съвсем безлюдна и по-тъмна, отколкото в други части на града. Няма нито номера, нито имена на улици, освен редките надписи само на корейски.

Далеч от главната артерия улицата се превръща в лабиринт от тесни пресечки. Тръгваш наслуки по една от тях. Полицейската кола и линейка със запалени светлини, но без сирена, профучават край теб. В края на квартала се чува зловещо скърцане и колите спират. Приближаваш се предпазливо да видиш какво става. Забелязваш малък знак точно над вратата, пред която са спрели колите. На него е изобразен бял щъркел.

Прехвърли се на [53](#).

Кабинетът на Пюн е огромен, с бял мраморен под, стените му са покрити с тъмна дървена ламперия, а таванът с ромбовидна резба е висок повече от четири метра. В далечния край е закачена карта на света, която покрива стената от тавана до пода. Корея се намира в средата на картата и от всички страни я огрява златиста светлина.

Един кореец, висок едва метър и петдесет и облечен в западен делови костюм, става зад ниското, но огромно по размери бюро, и сочи картата:

— Днес Корея, утре света — казва той.

— Идвам при дъщеря ви — обясняваш му ти.

— В момента Джоана е извън страната — казва Пюн.

— Но шофьорът ми каза...

— А, да. Струва ми се, че се е объркал. Изпратих го да ви доведе, защото имам едно предложение за вас. Според моите хора вие сте агент на американското ЦРУ. Не ми се ще да се меся в това. Искам само да ви помогна в търсенето на тази жена — Лин. Желая още да получите постоянно място в ЦРУ, когато се върнете в Америка. Сега искам само да разбера какво знаят те за моята дейност.

Този човек наистина ли е от върховете, питаш се. Всичко в думите му изглежда много просто, а предложението да бъдеш щедро възнаграден звучи примамливо. Но можеш ли да му вярваш?

Ако приемеш предложението на Пюн, мини на [27](#).

Ако откажеш, прехвърли се на [62](#).

Връщаш се на главната улица и се оглеждаш за такси, което да те закара в хотела.

След малко се връщаш в стаята си, вдигаш телефонната слушалка и поръчваш на обслужващия стаите да ти донесе нещо за ядене.

Десет минути по-късно на вратата се чука. Обслужващият носи на черен лакиран поднос няколко метални съда с храна, нож, вилица и супена лъжица. Той слага подноса на голяма стъклена маса за кафе пред един от меките фотьойли. Даваш бакшиш на служителя, но когато той тръгва, го спираш на вратата.

— Говорите ли английски?

— Донякъде. Повечето гости на хотела говорят само английски.

— Бихте ли ми помогнали? — казваш му. — Тук е написано нещо. Искам да зная какво точно означават тези думи.

Показваш на човека надписа върху обратната страна на снимката. Още щом го вижда, той се стъписва, цялото му лице изразява страх.

— Това... това значи Обществото на червения дракон — започва да пелтечи той. — Написано е на китайски. За... защо ви е всичко това?

— Червения дракон?

— Червения дракон на китайски. От Хонконг и Макао. Много лошо име. Това, което китайците наричат Триада — гангстери, убийци. Прави много лоши неща, даже тук, в Сеул.

Премини на [21](#).

— Те нинджа ли са? — питаш Чун, но той е изхвърчал през предната врата на автобуса, преди да изречеш въпроса. Останалите бойци от школата по таекуон-до бързат след него.

Скачаш от автобуса, прикриваш се зад близките скали и гледаш как черните фигури хвърчат във въздуха, като нанасят жестоки ритници на учениците от автобуса.

Скоро повечето от учениците са повалени на земята. Очевидно те не са сериозна пречка за нападателите, с изключение на Чун. Виждаш с изумление как той скача във въздуха и сваля няколко от враговете, като нанася в полет невероятни удари с крак.

От ниския склон се разнася трясък. Чун е съборен на земята с изстрел от огнестрелно оръжие. Ранено е дясното му рамо, бялата му дреха е обгорена в яркочервено.

Двама от останалите ученици изтеглят Чун зад прикритието на огромни кръгли камъни край пътя. В този миг ужасна експлозия разтърсва автобуса и горящи отломки започват да хвърчат във всички посоки.

Нещо те удря по главата, целият свят изведнъж потъва в мрак.
Прехвърли се на [42](#).

Вземаш молив и вписваш в бележника над японските йероглифи името и адреса, за да не го забравиш. След това излизаш от ресторанта и се връщаш към метрото. Всички опити да намериш наоколо такси са безполезни. Пътуваш под земята пет спирки в обратната посока до мястото, където си бил преди това. Там намираш таксиметров шофьор, който говори английски.

— А, вие искате да залагате — казва шофьорът, като чува адреса. — Карам много хора нататък. Това казино „Тай Сай“ е много луксозно.

— Собственикът японец ли е?

— Тук наоколо японците не ги обичат много още от преди световната война. Сега някои от тях се връщат и спокойно влагат пари в хазарта. Мисля, че казиното е една от тези далавери.

На около половин миля от казиното виждаш лимузини, паркирани плътно една до друга. Шофьорите чакат търпеливо. Далеч напред разкъсва мрака голяма неонова реклама със светващи и гаснещи корейски герои. В долния край на рекламата с малки букви е написано: „Казино Тай Сай“.

Още докато плащаш на шофьора, опънат като струна портиер идва и ти отваря вратата. Широко усмихнат, той отваря и вратата на казиното, за да влезеш в него.

Залата, която много прилича на пещера, е изпълнена с игрални маси. Забелязваш покер, рулетка, блекджек и някои други.

Масите са заобиколени от мъже и жени, повечето от които са облечени във вечерно облекло, само някои мъже носят костюми на бизнесмени. Огромни кристални полилеи висят от високия таван.

Един човек в смокинг идва при теб и ти говори нещо на корейски.

— Съжалявам — казваш ти, — аз не говоря вашия език.

— О, вие сте американец — възкликва той и леко се покланя, преди да продължи. — Добре дошъл. Искате ли да играете на някоя маса?

— Всъщност аз търся човек на име Кендзо Оки. Той е японец.

— Кендзо? Най-добре ще е да говорите с директора.
*Прехвърли се на **61**.*

— Благодаря, че ми казахте, и...

Но обслужващият стаите вече се е измъкнал през вратата на твоя апартамент и тича по дългия коридор към асансьора.

Отиваш до вратата, заключваш я отвътре и се връщаш към масата за кафе. Опитваш храната. Тя ти се струва много вкусна, а ти дори не знаеш какво е това.

Червеният дракон, мислиш си. Обслужващият стаите положително беше шокиран. Гангстери, рече той. Никак не ти се иска да мислиш за значението на тази дума.

Твоят организъм още работи с няколко часа закъснение, ала вече се опитва да влезе в ритъма, който предлага новото разписание на времето. Всъщност ти не си уморен, още повече, че си спал през целия ден, но все още ти е чоглаво.

Събужда те ранна светлина, струяща през високите прозорци. Отиваш до тях и гледаш отвисоко града, блеснал в утринната светлина.

Изкъпваш се в огромна вана, сменяш дрехите си и опаковаш своя багаж.

Хвърляш последен поглед към луксозния асансьор, с който слизаш на първия етаж точно срещу офиса.

— Колко ви дължа? — питаш служителя.

— Вече се погрижиха за всичко — отвърща той.

— Погрижиха ли се? Кой?

— Не ми е позволено да говоря. Надявам се, че прекарахте добре — казва служителят и се обръща да обслужи друг клиент.

Мини на [13](#).

Всеки ден изучаваш таекуон-до заедно с Току. В края на втората седмица вече имаш представа за основните форми, освен това си научил и някои от най-зрелищните удари с крак, с които е известно таекуон-до. И въпреки това разбираш, че има още много да учиш.

След завършване на обучението те викат в кабинета на Макфи.

— Тази жена, Лин, изглежда има връзки навсякъде, особено в Корея и Япония — казва той. — В Япония е свързана с Якудза. За нас Якудза е близка до японската мафия, макар че в много отношения те са различни. Но това да не те тревожи! И тъй като търсенето на тази жена вече започва, предлагам ти да тръгнеш или от Корея, или от Япония.

В този момент изборът на едното или на другото изглежда еднакво добре, но ти трябва да вземеш своето решение веднага.

*Ако решиш да започнеш издирването на Лин в Корея, премини на **87**.*

*Ако предпочиташ да я търсиш в Япония, прехвърли се на **55**.*

Светлината в къщата е мъжделива, ала ти веднага познаваш Лин. Тя поглежда към теб и се усмихва.

— Много се радвам да те видя — казваш ти. — Боркин и Маккена ми казаха, че може би си мъртва.

— Агентите, за които спомена, с радост ще ме убият — отговори тя. — Даже си мисля, че си изпратен да ме плениш, за да го сторят.

— Не работиш ли и ти за тях?

— Боркин и Маккена са това, което наричаме „къртици“, те са изровили своите къртичини в ЦРУ. За тях Кон-и е най-сигурната гаранция Южна Корея да вземе връх над Северна Корея. Те мислят, че ще ограничат властта му. Той е другият възможен тиранин с амбиции за власт. Всички желаят обединението на Корея, но Кон-и иска да стане властелин и диктатор.

— Какво да правя? — питаш я. — Когато те намеря, трябва да изпратя сигнал.

— Ние трябва да решим... — започва Лин, но думите ѝ са прекъснати от Ву Баи, който нахлува в стаята. Той ѝ казва бързо нещо на китайски.

— Нападат ни хората на Кон-и — казва Лин. — Открити сме и не можем да победим куршумите с бойни изкуства. Можеш да дойдеш с мен или да останеш тук. Моите корейски приятели ще те скрият.

Съдбата ти отново зависи от твоя избор. Време за губене няма, трябва да решиш веднага.

*Ако решиш да тръгнеш с Лин, прехвърли се на **4**.*

*Ако искаш да се скриеш в селото, мини на **45**.*

Твоите корейски приятели те водят през селото към една от къщите. Повтаряш това, което правят — събуваш обувки, преди да влезеш.

Вътре няколко ученици от автобуса лежат на тънки памучни дюшеци, пръснати на пода. Един от тях е Чун.

— Радвам се да видя, че си добре — казва той.

— И аз се радвам — отговаряш с облекчение.

— Ще остана тук няколко дни. Селските муданги — жените-шамани или знахарките, както ги наричат във вашата страна, казват, че трябва да остана. Но някои са готови да тръгнат, защото следите са опасни. Неприятелите са по петите ти.

— Кои са тези врагове? — питаш го. — Мисля, че сме само клуб по таекуон-до.

— Ние сме и бойци за справедливото дело, а там са онези, които искат да ни спрат. Но това ще ти обясним, когато му дойде времето. А сега решавай дали ще продължиш обучението в школата или ще се върнеш в Сеул.

В момента си на кръстопът. Наистина е малко по-опасно, отколкото очакваше, може би трябва да използваш случая и да се върнеш в къщи? От друга страна ти си изпратен в Корея да намериш Лин. Ако останеш в школата, можеш да я откриеш.

Ако решиш да продължиш обучението си в школата, мини на [75](#).

Ако предпочиташ да се върнеш в Сеул, прехвърли се на [66](#).

Защо монахът беше толкова предпазлив, мислиш си. Вече се досещаш каква е тази стая. Най-после си разбрал, че това място не е от най-добрите. Сядаш и си мислиш какво да правиш.

Сега му е времето да опиташ зеленчуците. Те са доста люти, изглежда имат много подправки. Добавяш много малко ориз и започваш да се храниш. Яденето е доста вкусно.

Стаята има електрическо осветление. Когато навън се стъмнява, ти включваш настолната лампа. Оглеждаш цялата стая с надеждата да откриеш телевизор, но нямаш този късмет. В едно от чекмеджетата на бюрото намиращ само няколко книги, но те са на корейски.

Гасиш осветлението, лягаш в леглото и се опитваш да заспиш с мисълта за предупреждението на монаха.

По-късно се събуждаш в мрака с усещането, че в стаята ти има някой. Изведнъж една ръка затуля устата ти.

— Не викай! — пошепва ти на ухото тих глас. — Аз съм тук да ти помогна за бягството.

Веднага познаваш монаха, който преди това ти донесе храната. Дошло е време да решиш дали да избягаш с негова помощ или благоразумно да изчакаш. След като не знаеш що за птица е този човек, можеш да си навлечеш още по-големи неприятности.

*Ако решиш да направиш опит за бягство, прехвърли се на **90**.*

*Ако предпочиташ да изчакаш, мини на **60**.*

Двамата ученици по таекуон-до сякаш намират нови сили в движението си по пътя. След няколко минути те завиват по пътека, която минава между дърветата. Главата ти още кънти от експлозията. Не ти помага дори това, че с всички сили се мъчиш да не изостанеш от двамата ученици пред теб.

Пътеката пресича хребета на планината и ту се издига, ту се спуска надолу. Най-подир се изкачваш на рида и загледан в долината под теб, виждаш малък будистки манастир. Той доста прилича на един от тези, които си виждал в Китай. Странно на вид голямо плоско здание без прозорци, построено във формата на куб, се издига на половината до хребета от другата страна на планината.

Когато слизаш по стъпаловидната пътека към манастира, виждаш централния вътрешен двор, изпълнен с ученици в манастирското имение. Обикаляш целия отворен двор и влизаш в голям храм. Отвътре стените му са щедро украсени в зелено, червено и златисто. Гигантската статуя на Буда в далечния край на иначе празната зала е нещо, което не си виждал през живота си. Главата му е прекалено голяма в сравнение с останалите части на тялото.

Двамата ученици, след които вървиш, се вмъкват през малка врата до статуята на Буда. Каниш се да ги последваш, когато възстар старец, облечен в дрехи на монах, минава през вратата и с вдигната ръка ти дава знак да спреш.

Мини на [71](#).

Мисля, че мога да направя това.

— Много добре. Радвам се, че приехте — казва Пюн, като идва при теб и разтърсва ръката ти. — Аз ще ви помагам. Запомнете само, че имам сътрудници в целия свят. Ако не изпълните вашата част от договора, не искам и да мисля какво ще ви сполети.

Завършваш своето обучение по таекуон-до в школата на Юм Дък Куан. В края на лятото се връщаш обратно вкъщи и започваш училище. Малко след дипломирането получаваш писмо, в което ти предлагат служба в ЦРУ.

Умуваш какво да правиш, когато се чува звъна на телефона.

— Ало! Обажда се Джоана Пюн — казва гласът на другия край. — Аз съм в Съединените Щати, на две преки от теб. Трябва да поговорим веднага.

Изведнъж разбираш, че животът ти е на път да се усложни отново.

КРАЙ

Групата излиза навън, минава през няколко вътрешни двора в сградата, която прилича на кафене. Придружаващият монах ти подава котле, а друг монах го напълва със супа. Веднага познаваш монаха, който разлива супата — той е същият, който вчера те предупреди да си отидеш. Очите ви се срещат само за миг, после взимаш котлето и влизаш в залата, където се хранят останалите ученици.

Когато завършваш храненето, виждаш как един познат човек ти маха с ръка от другия край на залата. Това е Чун. Станало е чудо, той изглежда напълно възстановен. Тръгваш след него и излизаш навън.

— Толкова се радвам, Чун! — започваш ти, ала той те прекъсва.

— Надявам се, че си готов да започнеш обучението. Сутрин повечето ученици вършат физическа работа, но когато времето не стига... Искам да кажа, щом си тук само през лятото, да забравим работата. Смени дрехите си с тренировъчен екип и ела при мен в главния двор.

Той си тръгва, преди да го попиташ как е попаднал в манастира.

След малко стигаш до вътрешния двор и виждаш, че Чун медитира, седнал на земята. Когато те забелязва, той става на крака и скача във въздуха, и всичко това се слива в единствено движение. Стъпалото му излита напред и профучава толкова близо до главата ти, че усещаш само вятъра на неотразимия удар.

Премини на [64](#).

Решаваш да послушаш съвета на Джоана и намираш друго училище по таекуон-до — школата на Чун Му Куан. След една седмица живот в „Хилтън“ намираш малка, но удобна стая в друг хотел близо до училището.

Инструкторите в школата на Чун Му са много усърдни и ти започваш да напредваш бързо.

Вече не чуваш нищо за Шин Чун и за хората на Юм Дък Куан, поне от устата на Джоана. Свързваш се с кабинета на баща ѝ, откъдето ти казват, че отново е напуснала страната.

В края на лятото стягаш куфарите си и тръгваш към къщи. Когато се връщаш в Щатите, правиш опит да се свържеш с Боркин и Маккена, но служителят от ЦРУ в Александрия, щата Вирджиния, не иска да те свърже.

Ти още пазиш часовника, който ти изпратиха агентите. Мислиш си, че ако някога тръгнеш отново по дирите на Лин, можеш да дръпнеш главичката и да изпратиш сигнала.

КРАЙ

— Ще ти помогна — казваш на Лин. — Това е най-малкото, което мога да сторя за теб, аз съм ти много задължен.

Чун-чу ти подава вързоп.

— Тук има костюм за сул са до — казва той. — Облечи го. Желая ти успех.

Той тръгва назад и изчезва в мрака.

Вървиш след Лин през хребета към зданието във вид на куб, собственост на Кон-и.

На около половин миля от целта падаш в дупка, изкопана в земята. В нея се усеща движение на въздух.

— Това е вентилационна шахта — казва Лин. — Остани да пазиш, докато сляза долу.

Тя завързва единия край на въжето около издадена скала, която се издига над земята. После изчезва в шахтата.

Чакаш и се вслушваш напрегнато във всеки шум. След малко чуваш нечий стъпки, които кълтят по каменистата пътека съвсем наблизо. Решаваш, че трябва да предупредиш Лин.

Прехвърли се на [46](#).

Кио те извежда от залата, води те през малък вътрешен двор и влиза с теб в друга сграда. После изминавате един дълъг коридор от началото до края.

— Това е твоето жилище — казва Кио и отваря вратата.

Стаята е обзаведена с богато украсена мебел — широко удобно легло, гардероб, бюро и стол. Друга врата в дъното води към малка баня.

— Надявам се да направим престоя ти приятен — казва Кио. — В гардероба ще намериш чисти дрехи. Тук се храним два пъти дневно — в зори и точно на обяд. Но ти пропусна обета и аз ще ти изпратя нещо за ядене.

С тези думи Кио се отдалечава към дъното на залата.

Сядаш и мислиш в какво си се забъркал, какъв е този манастир и дали изобщо е манастир.

На вратата се появява човек в монашеско облекло. Той носи поднос, върху който има паница с ориз и друга пълна със зеленчуци. Той влиза в стаята и слага подноса върху бюрото.

— Ето храната — казва монахът.

Той предпазливо се оглежда наоколо и слага пръст на устата си, за да запазиш мълчание. Той изважда късче хартия и молив. Сетне пише с печатни букви: „Върви си, преди да е станало твърде късно. Тази нощ.“ Човекът сочи към твоя часовник и ти показва три пръста. Досещаш се, че има предвид три часа през нощта.

Монахът мачка парчето хартия, пъха го в устата си и го поглъща. След това се измъква безшумно през вратата и си отива.

Мини на [25](#).

Дръпваш тъмните тежки пердета да закриеш прозореца на твоята стая, после лягаш на леглото и се отпускаш. Заспиваш почти веднага.

Не знаеш колко си спал, когато някакъв шум те събужда. Вратата на банята е леко открената и хвърля тесен правоъгълник мека светлина в другия край на тъмната стая. Дочуваш шум на течаща вода.

Тръгваш към банята. Когато влизаш вътре някой се хвърля изотзад върху теб и слага торба върху главата ти. Опитваш се да викаш, ала опитите ти са напразни. Чуваш гласа на друг човек и долавяш неясен разговор на език, който ти звучи като японски. Японски?

Които и да са нападателите, те връзват ръце те ти, вдигат те и те слагат в нещо като кош за пране. Върху теб натрупват чаршафи и хавлии. Става невъзможно дори да се помръднеш.

Доколкото можеш да разбереш, нападателите те пренасят през стаята и коридора в посока противоположна на шахтата за асансьора, вероятно към служебния асансьор.

С торба на главата и чаршафи, натрупани върху теб, ти едва си поемаш дъх. Остава ти надеждата, е няма да се задушиш, преди да стигнеш мястото, където те отнасят.

Малко след това загубваш съзнание.

Прехвърли се на [36](#).

Макфи шофира с едната ръка, а с другата изважда военна шапка, скрита под седалката. На нея има две звезди.

— Нося това само в официални случаи — казва той. — Извън лагера ние се държим съвсем свободно.

Двайсет минути по-късно навлизате в местност, обрасла с гъста гора.

— Сега вече не е далеч — казва генерал Макфи. — Но преди да влезеш тук, трябва да решиш кое предпочиташ — нощни тренировки или дневно обучение.

— Има ли разлика? — питаш го ти.

— Ами поне в едно отношение. С нощните тренировки няма да видиш светлина цели две седмици. Ние те учим да живееш в мрак, да действаш в мрак и да се биеш в мрак.

— Веднага ли трябва да реша? — питаш ти.

— Да. Зная, че не ти давам много време — отвърща той, когато джипът завива по неозначен път, който минава през гъста гора.

Слизаш в края на плаца, около който се издигат постройки подобни на хамбари, и някакви здания, същински бараки.

— Реши ли? — пита генерал Макфи.

Нощното обучение изглежда по-примамливо, разсъждаваш ти. Би могло да бъде нещо вълнуващо. От друга страна дневната тренировка не е толкова рискована, не искаш да те въвлекат в нещо, за което да съжالياваш.

*Ако искаш да се включиш в нощното обучение, премини на **83**.*

*Ако предпочиташ да започнеш дневните тренировки, прехвърли се на **81**.*

Кио те води към единствения видим вход на кубическото здание и те бутва вътре, след това затваря вратата зад тебе.

Отвътре сградата прилича на огромен военен център, който принадлежи на върховна власт. Огромни информационни екрани обхващат стените, десетки оператори седят пред компютърните монитори. Необикновено висок и тежък на вид азиатец, облечен в грижливо скроена офицерска униформа, седи на нещо като трон върху висок подиум в средата на залата. Не можеш да повярваш, че това е Кон-и.

Кон-и вдига телесата си и слиза по широка стълба в края на подиума. В този момент двама американци, въоръжени с пушки M16, застават от двете ти страни.

— А, ето и те и теб! — възкликва Кон-и с плътен боботец глас. — Чувал съм хубави неща за твоите способности. Ти ще станеш мой първи суперборец... веднага щом те програмират както трябва.

— Да ме програмират? Не искам да бъда програмиран!

— Да, но трябва. Това е много важно за моите планове, които скоро ще доведат до обединението на Северна и Южна Корея. Тогава аз ще управлявам цяла Корея! Но първо имам нужда от твоята помощ!

Изведнъж един от гардовете те удря изотзад по главата. Не си нокаутиран, но си твърде зашеметен, за да се бориш. Трябваше да се измъкнеш по-рано, когато имаше шанс.

КРАЙ

Водят те няколко стъпала нагоре и след това през дълга каменна галерия. Излизаш на насип край реката. Над теб е нощта.

— Това е краят на живота ти — казва човекът, когато Мото вдига пистолет към главата ти. Изведнъж отгоре се дочува неясен шум и тъмни фигури избиват пистолета в мига, в който от него се разнася изстрел. Звукът те оглушава за момент. Няколко други фигури, облечени в черно, скачат отгоре и стъпват на кея. Човекът, който те разпитваше, потъва във водата, Мото се опитва да стреля в тъмните фигури.

Хвърляш се с цялата бързина, на която си способен, нанасяш прав дланов удар върху китката на Мото, саблен удар от кунгфу. Ударът отхвърля пистолета във въздуха и той пада във водата. Мото и Мацуки бягат по дигата край реката. Оставяш ги да избягат. Един от хората в черно идва при теб.

— Много си добър! — казва той и се оттегля в тъмнината.

— Къде е Лин? — викаш ти сред хората в черно.

За няколко секунди настава тишина. Малко след това фигурите се връщат.

— Кой си ти? Защо задаваш този въпрос? — произнася един от тях със силен акцент.

— Аз съм неин приятел — казваш ти. — Трябва да разбере как е тя.

— Ела! — предлага ти човекът.

Тръгваш след него по брега на реката. Други трима борци вървят до теб. Стигате до малък пристан, на който е завързан кораб с каюти. Моторът на кораба работи, наоколо се разнася страхотна пукотевица. Качваш се на кораба и слизаш към главната кабина, където непознатите свалят своите маскировъчни качулки. Нещо в тях ти напомня за бойците на Лин в Китай.

— Ти си американец, нали? Точно ти питаше за Лин. Тя казва, че си много талантлив.

— Къде е Лин? — питаш ти.

— Лин е в планината Сорак. Там са се събрали много лоши хора. Те имат фалшив манастир и зловещи планове. Лин иска да ги победи.

— Мога ли да я видя?

— Тя няма да се върне тук. След мисията отива в Макао. Ние ще ти помогнем тук, с каквото можем.

Спомняш си инструкциите, които ти дадоха агентите Маккена и Боркин — ако откриеш Лин, да включиш предавателя в ръчния си часовник. Сега имаш достатъчно информация, мислиш си. Поне знаеш, че е жива. Въпреки това нещо ти подсказва да изчакаш. Ех, ако можеше да поговориш със самата Лин и да разбереш защо е цялата тази работа!

*Ако искаш да включиш сигнала на часовника, прехвърли се на **69**.*

*Ако решиш да изчакаш, премини на **39**.*

Още с влизането си разбираш, че си в някакъв сутерен. Свалят торбата от главата ти и те завързват към стола. Един човек те плясва лекичко по лицето, за да дойдеш на себе си.

Когато очите ти започват да различават предметите, виждаш, че пред теб стои азиатец.

— Само не ни лъжи! — казва той. — Знаем, че си изпратен да шпионираш нашите действия.

— Аз съм само ученик — възразяваш ти. — Идвам тук да изучавам таекуон-до.

— Глупости! Само ученик? Затова ли си отседнал в най-скъпия хотел в Сеул? Ще те държим затворен в малка килия, докато не ни кажеш всичко. Там ще гладуваш, докато проговориш — просъсква той и двама японци влизат в сутеренната стая. — Мото и Мацуки ще имат грижата за това.

*Премини на **82**.*

На другата сутрин скачаш от леглото и поглеждаш часовника. Спал си дълго, вече е много късно да хванеш автобуса на Чун, който отива в планината. Радваш се, защото, преди да заспиш, си скроил друг план в главата си. Първото нещо, което трябва да направиш, е да намериш банка, в която да обмениш твоите корейски вони за американски долари.

Юн беше прав, ти получаваш трийсет хиляди долара, които превръщаш в международни туристически чекове.

По-късно, когато минаваш край хълма зад хотела, засичаш Боркин от ЦРУ и Чин от училището по таекуон-до, скрити в храстите. Те гледат към сградата на хотела. Боркин и Чун заедно? Какво ги свързва, не искаш да имаш нищо общо с тях.

Навеждаш глава и преди още да са те видели, тръгваш бързо назад, после тичаш към булеварда и вземаш такси до гарата.

Оставяш целия си багаж в хотела и хващаш влака за Кунсан, пристанищен град на сто и десет мили южно от столицата. Отиваш веднага на пристанището, където без особени трудности намиращ пътнически кораб за Хонконг. Със спечелените пари наемаш най-люксозната каюта, с която разполагат, и се отпускаш, за да изпиташ наслада от пътуването.

Надяваш се, че твоите приятели от последното ти пътуване до Хонконг са вече там. Те са приятели и на Лин. Може би някой от тях ще ти каже какво става? Още с пристигането си изпращаш една картичка на Били Бакстър и на майка си.

КРАЙ

— Къде е тя? — пита Боркин.

— Лин? Не се тревожи, тя е жива и се намира в тази част на Корея.

— Къде по-точно в тази част на Корея?

— Ами, не знам точно — отвърщаш ти.

Боркин вдига шапката си и я хвърля на кея.

— Много съжалявам — казваш ти. — Но мисля...

— Ти какво си въобразяваш? Че може да задействаш цялата сателитна мрежа САТНЕТ, без да знаеш къде е тя?

— Но аз мислех, че искате да знаете дали е жива и...

— Мислил си! Не трябваше да включваш сигнала, ако наистина не си я видял. Ние те инструктирахме, трябваше да знаеш какво си длъжен да направиш.

— Аз... аз не разбрах. Ще опитам отново — казваш ти.

— Остави, ти си въвн от играта — крясва Боркин. — Използвай обратния си билет и се връщай вкъщи.

След тези думи той тръгва по пристана и се качва в хеликоптера. Гледаш как той се издига нагоре и изчезва в небето.

Чувстваш се много зле, защото разочарова Боркин, но се радваш, че Лин е жива. Може би един ден ще я видиш отново.

Тръгваш по обратния път към хотела. На другата сутрин излизаш и вземаш такси до летището. Дълбоко в себе си разбираш, че пътешествието не е това, което си очаквал.

КРАЙ

Решаваш да почакаш малко, преди да включиш сигнала. Можеш да си починеш. Хората ти поднасят рядка супа, малко парче бобена питка и някакъв вид светло сирене, направено от соеви зърна вместо от мляко. Човекът, който е с теб, се представя като Ву Баи, пръв помощник на Лин.

След около час един от хората слиза от палубата долу и казва възбудено нещо на китайски.

— Това е нашият радист — казва Ву Баи. — Той току-що прие кодирано съобщение от Лин. Изпратихме радиограма, че си тук.

— Ще мога ли да я видя?

— Вече е уредено — обяснява Ву Баи. — Но преди това ще отидем нагоре по реката. Скоро от вибрациите разбираш, че двигателят включва на най-висока скорост и корабът отплува.

Качваш се с Ву Баи на палубата. Рано е, светлините на града още блестят на фона на пурпурната заря, която залива небето на изток.

Прехвърли се на [51](#).

Оставяш багажа си на леглото и внимателно заключваш вратата на стаята. После слизаш с асансьора, пресичаш фоайето и излизаш навън, готов да опознаеш града.

Стените на четириетажните сгради са покрити с вертикални реклами, всичките изписани със странни корейски букви. Зяпаш витрините на магазините. В тях много добре са подредени радиоприемници, видеомагнетофони, дамски обувки, ръчни чанти и бижута, мъжки костюми и фолклорни ризи.

Стигаш до магазин, в който огромна снимка изпълва централната витрина. Снимката показва двама бойци в облекло за таекуон-до. Единият от тях е скочил високо във въздуха, нанасяйки на другия удар с крак.

Влизаш вътре в очакване да намериш училище. Вместо това откриваш, че си посетител в огромна книжарница, специализирана по бойни изкуства. Повечето книги са на корейски, но най-последно откриваш и една на английски. Човекът, който стои до теб я сочи с пръст.

Мини на [48](#).

Излизаш след Пак от книжарницата и вървиш с него по оживената улица към ъгъла. Той завива в малка, почти празна улица.

— Не се притеснявай — казва той. — От тук е по-направо. След малко пак ще излезем на главната улица.

И наистина, съвсем наблизко пред теб се вижда оживена улица.

Изведнъж двама души, облечени в черно, се появяват пред вас, а други двама идват изотзад.

— Стой тук — казва той. — Тая работа няма да трае дълго.

Две от фигурите в черно се втурват към него. Пак мигновено излита във въздуха и нападателите рухват със стонове на земята хванали главите си с ръце.

Другите двама са по-предпазливи. Те се приближават с бойна стойка, а единият от тях се опитва да мине зад гърба на твоя познат. Пак сякаш удря напред и назад едновременно. Един от нападателите отскача от стената и пада от другата страна на улицата. Другият се хваща за бедрото и куцука към близката пресечка.

— Хей, това беше великолепно! — възкликваш ти.

— Боя се, че ще дойдат нови и по-опитни. Тоя, дето куцука, иска да ни вкара в клопка.

— Но главната улица е точно пред нас.

— Така ти се струва — казва той. — Улицата може да бъде много дълга, когато някои хора стрелят от прозорците с пистолети.

— Хора с пистолети?

*Премини веднага на **80**.*

По-късно през този следобед пристигаш на мястото. Колко сте пътували, не знаеш. Главата ти пулсира.

Превъзмогваш болката в крака и предпазливо докосваш раната на главата ти. Наоколо е спокойно. Хората в черно са си отишли. Същото са сторили Чун и останалите ученици. Трима от тях са тук, превързват раните си, седнали край пътя. Автобусът изглежда почернял като смачкан скелет на катастрофирал кораб.

Отиваш при учениците. Те разговарят на корейски и не можеш да разбереш нито дума, но от техните ръкомахания се досещаш, че спорят дали да вървят напред или да се върнат по пътя.

Един от тях става, тръгва с накуцване по шосето и ти дава знак да го последваш. Другите двама поемат в обратната посока. Не ти се иска да останеш сам, трябва да решиш накъде да тръгнеш.

Ако искаш да последваш надолу по пътя накуцващия ученик, премини на [70](#).

Ако тръгнеш напред с останалите двама ученици, прехвърли се на [26](#).

— Предпочитам да замина направо за Корея — казваш ти на агентите.

— Окей — одобрява Маккена. — След около седмица ще получиш малък пакет. В него ще има всичко, което ти трябва.

Двамата мъже си отиват, майка ти гледа през прозореца на дневната как двамата пресичат зелената площ и се качват в колата си.

На другия ден намираш в училището своя приятел Били Бакстър и му разказваш за двамата мъже.

— Те идваха да уговорят и мен — казва Били. Но аз вече не се занимавам с бойни изкуства. Още сънувам кошмари от онова, което преживяхме в Китай. Сега ме интересуват компютрите, само компютрите. На твое място нямаше да се залавям с тези хора.

— Но Лин може да е в опасност — възразяваш ти. — Ако не беше тя, никога нямаше да се върнем в къщи.

— Добре, върви тогава, и умната. Изпрати ми картичка.

Една седмица по-късно след връщане от училище получаваш пакета. В него има самолетни билети до корейската столица Сеул и обратно, списък с изрази на корейски и плик с корейски пари.

Когато идва края на учебната година и започва ваканцията, ти стягаш багажа си и вземаш автобус до летището. Предстои ти дълъг директен полет до Сеул.

Мини на 5.

— Крепостта на Кон-и е съвсем наблизно. Тя има собствени военновъздушни сили, както и модерни оръжия, разработени за него от Чон Кю Пюн, директора на корпорацията „Пюн“ — казва Лин.

Тя рязко прекъсва разговора и скача на крака, като ти дава знак да мълчиш. Някъде далеч се чува бръмчене, то идва до вас от небето на север от хълма. През дърветата виждаш самолети, приличащи на чинии, които летят към вас.

— Какво е това? — питаш ти.

— Хеликоптерите на Кон-и. Те ще ни търсят с инфрачервени скенери.

— Какви хеликоптери? Приличат на летящи чинии.

— Те имат принципно нова конструкция — казва Лин. — Произведени са в корпорацията на Пюн. Бягай! Ние сме почти на върха. Трябва да се прехвърлим от другата страна.

Тичаш след Лин нагоре по пътеката. Когато почти стигате върха, някъде зад гърба ти се чува мощен взрив и кълба пламъци политат към небето.

— По-бързо, насам! — вика тя.

Премини на [12](#).

— Ще се скрия тук в селото — казваш ти.

— Желая ти успех! — казва Лин, събирайки книжата си.

След няколко секунди тя изтичва навън през задната врата.

Един от корейците ти показва как да пропълзиш в подземиято.

— Място за парно отопление — казва той. — Сега това добро място за криене.

Малко по-късно чуваш тропот на крака върху тънкия под точно над главата ти. По звука познаваш, че хората на Кон-и тичат към задната врата по петите на Лин. После от тази посока се чуват изстрели, но ти се надяваш, че Лин е вече далеч от тук.

Опитваш се да пропълзиш по-дълбоко в тясното пространство. Докато се провиращ, закачаш за нещо издадено часовника си. Поглеждаш го и виждаш, че главичката на оста за стрелките е издърпана навън.

Малко по-късно твоят корейски приятел се връща и ти помага да се измъкнеш от помещението за парното отопление.

— Лоши хора отишли — казва той.

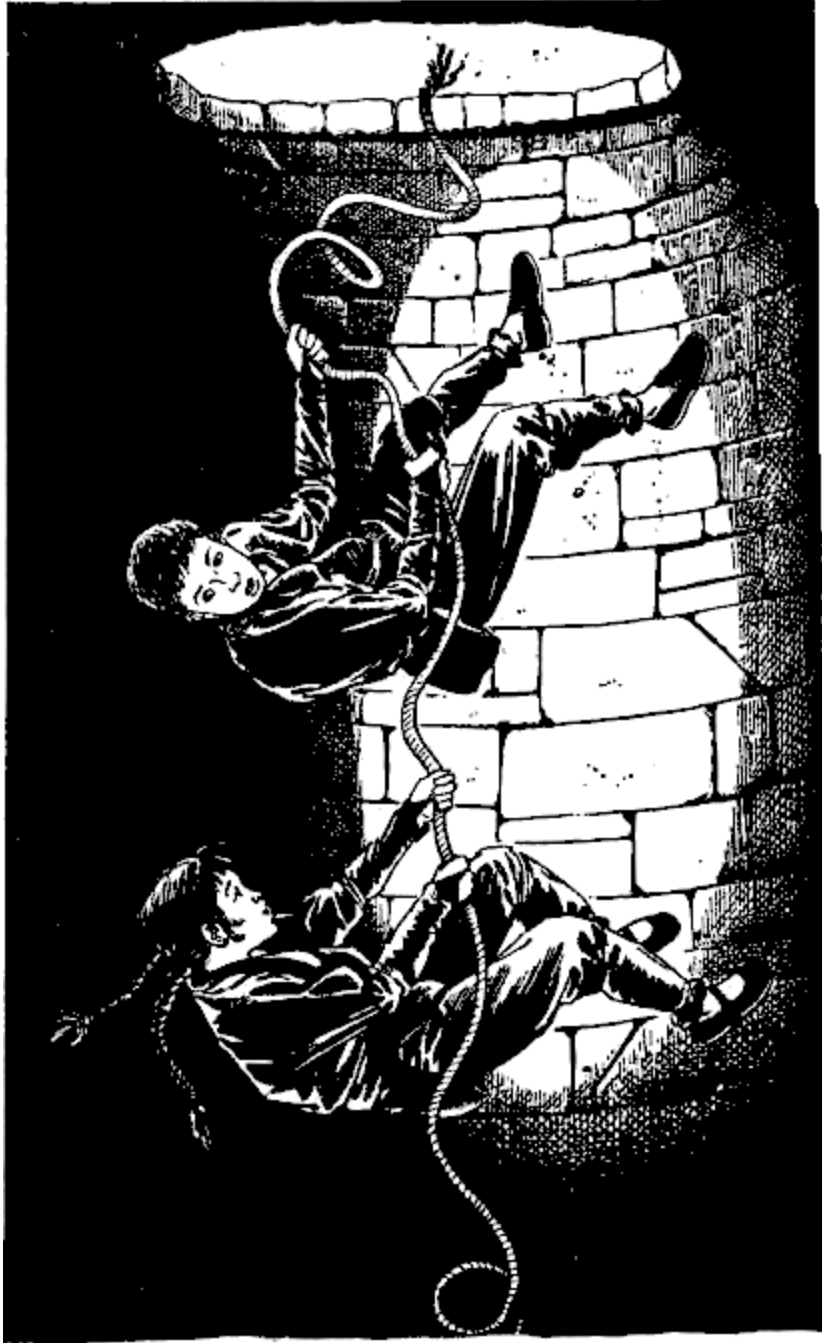
Излизаш от къщата и отиваш към реката. Корабът на китайците вече не е тук. Мислиш си какво е станало с Ву Баи и екипажа.

После забелязваш, че всички сочат нагоре. Небето е изпълнено с парашути, които се носят към селото.

Вече си готов да изтичаш назад, но човекът, който преди малко те скри, клати глава.

— Това редовни части на Корейската армия — казва той. — Виж униформа. Те идва на помощ.

Прехвърли се на 3.

Вмъкваш се в дупката и се спускаш по въжето към дъното. След малко стигаш до издатина, която се издига високо над огромна пещера. Струва ти се, че до дъното има най-малко трийсет метра. Пещерата тъне в полумрак, но ти успяваш да забележиш някакви апарати във формата на чинии, наредени под тебе.

Лин бавно спуска към дъното своя пакет, вързан за края на второто въже.

— Някой идва над нас — казваш ти.

— Добре тогава, хайде да се омитаме оттук — отвърща тя. — Имаме достатъчно време да се махнем от тази планина, преди да хвъркне във въздуха.

Тръгваш пред нея, катериш се по шахтата нагоре, за да излезеш навън. По средата на пътя до отвора въжето внезапно се скъсва, ти падаш надолу и се стоварваш върху Лин. И двамата се сгромолясвате върху издатината.

Когато отново се опитваш да станеш, разбираш, че не можеш да се помръднеш. Изглежда при падането си счупил крака си.

Лин прави всичко възможно да те измъкне от шахтата на безопасно място. Ала преди да изминете и половината от пътя, планината избухва заедно с теб, Лин, Кон-и и неговото здание.

КРАЙ

Петнайсет часа по-късно самолетът кацва на международното летище „Кимпо“ на няколко мили от град Сеул. Слизаш от самолета и вървиш с Джоана в светлината на ранното утро. Летището е много голямо и има модерни административни сгради, целите остъклени. От всички страни летището е заобиколено от обработваеми фермерски земи.

— Баща ми ще дойде да ме посрещне — казва Джоана. — Ще ни бъде приятно да те закараме в града.

Тук сякаш всички познават твоята нова приятелка, покрай нея минаваш за нула време всички формалности. На тротоара пред зданието на митницата чака дълга лимузина. Когато Джоана отива към нея униформеният шофьор слиза и вдига ръка към козирката на своята фуражка в почти военен поздрав. Двамата разговарят на корейски. Не можеш да разбереш какво си казват, но се досещаш, че тя е разтревожена.

— Баща ми е повикан по работа — казва тя, като се обръща към теб. — Много съжалявам, исках да се срещнеш с него.

Шофьорът слага чантата ти в багажника до багажа на Джоана и отваря задната врата. Двамата сядате на задната седалка.

Лимузината бързо оставя зад себе си летището и излиза на магистралата, която води към столицата.

— Къде ще отседнеш? — пита Джоана.

— Нямам представа — отговаряш ти. — Знаеш ли някой добър, но не много скъп хотел?

— Препоръчвам ти „Сеул Хилтън“ — казва тя. — Той е близо до най-важните места. Имам там приятели и мога да ти уредя нещо по-прилично.

Когато лимузината приближава града, тя намалява скоростта и започва да пълзи едва-едва в общия поток.

— Нали виждаш — казва със смях Джоана, — ние сме в крак с модата във всичко, дори и в автомобилните задръствания.

Скоро движението се ускорява малко и вие преминавате по мост, построен над широка река в централната част на Сеул. Градът изглежда толкова модерен, колкото всеки друг град в Америка. Но тук има и много старинни сгради — останки от далечното минало, завършващи с островърхи керемидени покриви. Джоана ти показва Намдае-Мун или Великата Южна Порта, част от висока стена, която някога е опасвала целия град.

После тя казва по микрофона нещо на шофьора. В разговора долавяш думата „Хилтън“. Лимузината завива надясно и се насочва към една от планините. На върха на планината е построена модерна телевизионна кула. След това минавате през входа на висок небостъргач, покрит с опушени стъкла.

Премини на [6](#).

— Американец ли сте? — пита той на английски със силен акцент.

— Да, американец съм — отговаряш ти.

— Името ми е Пак Сик — казва той, хваща ръката ти и се здрависва със силно стискане. — Изучавате ли бойни изкуства?

— Да, точно така, но още не съм започнал моето обучение тук.

— Вярвам, че мога да ви препоръчам добър куан — казва Пак.

— Куан?

— Училище по таекуон-до — обяснява той. — Мога да ви заведа в едно такова училище и да ви представя. Познавам много добре инструктора. Училището е съвсем наблизо.

— Току-що пристигам със самолет от Съединените Щати и...

— Няма да ви отнеме много време — прекъсва те Пак. — Точно сега там има демонстрации по таекуон-до.

Обсъждаш в ума си предложението на Пак. Сега разбираш, че пътуването ти се е отразило — чувстваш се леко замаян и разколебан, какво да правиш, почивката е важна, но има опасност да пропуснеш една добра възможност.

Ако решиш да отидеш с Пак Сик, мини на [41](#).

Ако предпочиташ да се върнеш в хотела за почивка, прехвърли се на [9](#).

Около един час по-късно на вратата се чука силно. Дошли са агентите Боркин и Маккена. Избутват те встрани и влизат в стаята ти.

— Да не мислиш, че ще си заминеш, преди да си изпълнил мисията си? — вика Боркин.

— Чух, че сега Лин е убиец в терористична група, наречена „Обществото на червения дракон“ — казваш ти. И ако...

— Глупости! — прекъсва те Маккена. — Вярно, тя е внедрена в някаква организация, само че като наш таен агент. Ние все още искаме да знаем къде е тя.

— Там е работата, че нямаш достатъчна подготовка за тази мисия — казва Боркин. — Трябваше да минеш курса по специално обучение в Мериленд. Мисля, че ще е най-добре да те върнем с военен транспортен самолет. Колата чака.

Те събират нещата ти и те придружават до изхода на хотела. Сядаш на задната седалка на зелена военна кола, която те закарва във военна база на петнайсет километра от града. Преди да се опомниш, ти вече летиш със самолета към Съединение Щати.

Кацвате на летището на военновъздушната база край Вашингтон, окръг Колумбия. Джипът те чака на пистата, качваш се в него и той незабавно тръгва към тренировъчния лагер на ЦРУ в Спрингвю, щата Мериленд.

— Аз съм генерал Макфи — казва шофьорът.

Мини на 33.

— Ще остана тук, докато намеря Лин — казваш ти.

— Няма ли да промените решението си? — пита Пак.

— Мисля, че не. Аз вече казах моята дума.

— Много лошо — просъсква те Пак, изважда револвер и го насочва към теб.

Пак отваря капака в центъра на пода. Когато той ти посочва зейналия отвор, до ушите ти стига шум от вода, течаща някъде дълбоко долу.

— Ако можеш да задържиш въздуха си за една миля, ще стигнеш до реката — казва той и те блъсва.

Опитваш се да задържиш въздуха в гърдите си, но усещаш, че няма да издържиш дълго. Тази мисия е последната в живота ти.

КРАЙ

Пътувате няколко часа на североизток, където реката тече през красива местност сред заоблени хълмове. Забелязваш няколко водопада на стръмни надвиснали скали. По-късно, точно пред теб, виждаш малко село, което се е разпростряло край брега. Тук лодката спира и ти тръгваш след Ву Баи, който скача на плиткото и газии водата до брега. Стъпваш на сушата между две рибарски лодки, полегнали на тясната ивица каменист бряг. После поемаш по черен път със скупчени едноетажни къщи от двете му страни. Къщите са направени от добре изпечена глина, покривите им са сламени. Отвъд селото се виждат оризови ниви, които се простират до подножието на висок хълм, обрасъл с кедрови и борови гори.

Тук, в селото, жените предпочитат пъстри рокли с висока талия, каквито много рядко си виждал в Сеул. Някои от тях носят на главите си големи вързопи пране, други мъкнат децата си в широки торби, вързани на гърба им. Един селянин, облечен от главата до петите в работно облекло — бяла риза и панталон със синьо яке, минава бавно край теб. Той носи на раменете си тежка дървена каса, покрита със сухи клони.

Вървиш след Ву Баи точно срещу една от къщите.

— Събуй си обувките и ги остави пред вратата — казва той и плъзва встрани вратата, като те пуска да влезеш вътре.

Мини на [23](#).

— Колко е това в американски пари? — обръщаш се към Юн.

Той мисли около минута, потривайки брадата си.

— Може би трийсет хиляди долара — казва той.

Напускаш казиното зашеметен и се връщаш с такси в хотела. Вече си по пижама, готов за сън, когато телефонът започва да звъни. Вдигаш слушалката, ала никой не се обажда. Слагаш я на вилката. Телефонът звъни отново.

— Ало? — казваш ти.

— Тук Кендзо Оки — казва гласът. — Съжалявам, че не бил в казино. Има неприятности. Благодаря за върнат бележник. Трябва информация за оная жена, Лин. Ще се обади пак, когато излезе от болница.

Кендзо прекъсва връзката. Преди още да си легнал в леглото, телефонът звъни за трети път. Този път Чун, той ти напомня за автобуса, който тръгва сутринта.

Следващият, който се обажда, е Боркин, агентът от Цру. Нямаш и представа къде се намира той.

— Положението е изключително сложно — казва той. — Искам информация за Лин, колкото може по-скоро.

— Но аз съм тук само от няколко часа — възразяваш ти. Как открихте в кой хотел съм?

— Имам служба за информация във всички хотели в Сеул — отвръща той.

Отваряш уста да му кажеш за парите, които си спечелил, но веднага решава да премълчиш.

След обаждането на Боркин откачаш телефона и лягаш да спиш.

Премини на [37](#).

През същата врата санитарни изнасят на носилка сух японец. Той е жив, но целият е облян в кръв. Японецът оглежда улицата и те забелязва. Той е същият, който ти остави бележката в хотела. Човекът прави опит да седне в носилката и ти казва нещо, ала от усилието припада и се отпуска по гръб. Ръката му изпуска малко парче хартия, което пада на тротоара в момента, в който го качват в линейката. Двама полицаи заемат местата си в патрулната кола и излитат напред, следвани от линейката.

Отново става тихо. Никой вече не излиза от „Белия щъркел“. Посягаш към хартията, която изтърва японецът, ала тя литва напред, духната от вятъра. Все пак успяваш да я хванеш. Изглаждаш я и подсвирваш от учудване. Това е снимката на Лин, същата, която ти откраднаха от чантата в хотела. Обръщаш я и виждаш, че на обратната страна са надраскани няколко думи на корейски.

Надникваш през вратата на „Белия щъркел“ и виждаш дълго мъждиво осветено стълбище, водещо надолу. Ако това е ресторант, видът му не е много приветлив.

Мислиш си, че човекът, когото откараха с линейката, навярно има приятели в ресторанта, а те може би знаят нещо за Лин. От друга страна има вероятност да се забъркаш в нещо опасно. Не е ли най-добре да се обърнеш кръгом и да се върнеш в хотела, където да обмислиш всичко?

*Ако дръзнеш да слезеш по стълбата, прехвърли се на **65**.*

*Ако решиш да се върнеш в хотела, мини на **18**.*

Спиш неспокойно и се събуждаш по мръкнало. Ставаш от леглото и още сънен отиваш към прозореца. Навън пулсиращите светлини на града и многобройните небостъргачи, пръснати навсякъде, се разстилат пред теб в широка панорама.

Поглеждаш часовника си. Той показва шест и петнайсет сутринта. Може би сега е моментът да се върнеш в Съединените Щати. Оглеждаш се и виждаш часовника на апартамента. Той показва осем и петнайсет вечерта. Твоето тяло още живее с ритъма на старото време. Превърташ часовника на местно време и се обличаш.

Изведнъж се усещаш ужасно самотен в тази далечна страна. Какво пък, имаш обратен билет в джоба си. Бъркаш в него да се увериш, че билетът е там. Напипваш го заедно с визитната картичка, която ти даде Пак Сик. На нея е записан адресът на Юм Дък Куан. Вече си се наспал и си готов за нови впечатления.

Слизаш с асансьора и пресичаш фоайето. Както си вървиш, един от хотелските служители идва тичешком при теб.

— Има съобщение за вас — казва той и ти подава лист хартия.

Почеркът е съвсем необработен, сякаш пишещият съвсем наскоро е започнал да изучава английски, и то не много добре. Правописът също не е безупречен, но ти можеш да разчетеш бележката. В нея е написано:

„Има информация за Лин. Ела в ресторант «Бял щъркел» на улица Таеп“.

Кой знае, че си в хотела? Джоана Пюн, разбира се, но нейният английски е перфектен, доколкото може да се съди от разговора. На Пак, когото срещна в книжарницата, не си споменава за това, но може да те е проследил.

Пред хотела е оживено, забелязва се необикновена суматоха. Тълпи добре облечени хора, някои от които на вид са американци, се качват и слизат от разкошни коли и лимузини. Върволица от таксита се губи далеч напред. Тръгваш по улицата и сядаш на задната седалка на едно от тях.

— Одиетасейо? — казва шофьорът.

— Говорите ли английски? — питаш ти.

— Да, разбира се, аз говоря английски много добре — отговаря той. — Аз работил много години за американска армия. Пита къде иска да отиде.

Всъщност ти искаш да отидеш в куана, който ти препоръча Пак, преди да направиш нещо друго, но авторът на бележката може да има важни сведения за Лин.

*Ако решиш да отидеш в куана, прехвърли се на **11**.*

*Ако искаш да намериш адреса на бележката, мини на **68**.*

Предпочитам да отида в Япония — казваш на Макфи.

— Много добре! Имаш запазено място в самолета, който отлита тази нощ — казва той.

На другия ден в десет часа местно време се приземяваш на международното летище „Ханеда“ край Токио. Минаваш през митницата, после се озърташ за таксиметрова кола, която да те закара в града. Няколко японци с непроницаеми лица те заобикалят на пиацата.

— Знаем, че идваш да търсиш китайка на име Лин — казва един от тях на английски със силен акцент.

— Кой ви каза? — учудваш се ти.

— Вчера получихме сведения, че пристигаш днес и търсиш тази жена — отговаря същият човек.

Думите му те карат да се замислиш какво всъщност става около теб. Опитваш се да го отминеш, но той те хваща за ръката.

— Работите тук са много объркани. Искаме да говориш с шефа на токийската Якудза — казва той.

Микробус „Тойота“ се качва на тротоара, приближава до теб и страничната врата се отваря с плъзгане. Освен шофьора вътре има двама души от Якудза, и всички изглежда имат пистолети под кожените якета. Нямах друг избор, трябва да се качиш в микробуса.

Той тръгва към Токио, но скоро завива по лъкатушещ страничен път. След около двацет минути минавате през натруфена арка в някакво имение.

— Този старинен замък сега е главната квартира на Якудза — казва един от спътниците ти.

Мини на 85.

Оставаш на мястото си и гледаш как Кендзо изчезва в кухнята. Двама от мъжете тичат след него, третият се насочва към твоята маса. По израза на лицето му се досещаш, че има сериозни намерения.

Точно когато идва при теб, ти хващаш една от чашите и я плисваш в лицето му, сетне тичаш към вратата.

Хвърляш поглед назад и виждаш, че хората в ресторанта му подлагат крак или се мъчат да го хванат.

Минаваш през зелената завеса и изкачваш стълбите през три стъпала. Излизаш навън и продължаваш да тичаш по улицата.

Едно такси на ъгъла те чака. Задната му врата е отворена, двигателят му работи. Вмъкваш се в него и шофьорът дава газ, преди още да си затворил вратата.

Скоро излизате на една от главните улици.

— Аз се върнах — каза шофьорът. — Разбрал, че трябва да се изпариш от това място. Обратно в хотел?

— Не! — отсичаш ти. — Карай направо на летището. Билетът за връщане е у мен. Ще изпратя пари в хотела и те ще ми върнат багажа.

Гордееш се, че си се измъкнал жив от ресторанта. Следващият път може и да нямаш такъв късмет. Благодарих на шофьора и прекарваш останалата част от нощта на летището в очакване на следващия редовен полет до Съединените Щати.

КРАЙ

Припомняш си обучението по кунгфу. Скачаш напред, насочвайки удара на отворената си длан към шията на Чун. Той се отдръпва с едно меко движение, хваща ръката ти и я дръпва напред по посока на удара, като описва широко кръгово движение. Загубваш равновесие и се просваш на пода.

— Това е пример за мека техника — обяснява той. — Таекуон-до използва и твърда, и мека техника.

Седмици наред Чун ти показва всеки удар и всяка хватка. Тренираш, усърдно, докато ги усвояваш всичките. Постепенно свикваш с ежедневието в манастира, но има и неща, които те смущават.

Това са звуците, които идват от странното кубическо здание и грохота на нисколетящите самолети и хеликоптери късно през нощта.

Един ден Кио спира двама ви с Чун по пътя към залата за тренировки.

— Кон-и е готов да види твоя ученик — казва Кио на Чун.

— Вече? — учудва се Чун. — Мисля...

— Няма значение — озъбва се Кио. — Кон-и не може да чака.

— Щом казваш — съгласява се Чун.

Чун остава назад, докато Кио ви води нагоре по стълбището, към кубическото здание, което се издига на склона на хълма над манастира.

Изведнъж те обзема предчувствие, че там ще ти се случи нещо страшно. Какво точно, нямаш представа, но от израза на лицето на Чун разбираш, че това е може би последния шанс да зарежеш всичко и да се махнеш от тук.

Овладяното изкуство на таекуон-до те прави сигурен, че Кио не може да те спре, но ако избягаш, ще намериш ли сред планините пътя към свободата?

Ако решиш да се срещнеш с Кон-и, премини на [34](#).

Ако предпочиташ бягството, прехвърли се на [76](#).

Сядаш и се опитваш да останеш буден, ала това не е никак лесно. Връхлита те чувството, че си съвсем сам. Искат ти се никога да не си се забърквал в тази история.

Най-после чуваш, че вратата се отваря и долавяш стъпки на човек, който влиза в стаята.

— Аз съм сержант Доусън — казва един глас в тъмнината. — През следващите две седмици ще се превърнеш в нощно животно, способно да вижда и в най-слабата светлина, способно да чува и най-слабия шум.

Той е прав. Две седмици живееш в пълен мрак и участваш в нощни маневри в гората с други бойци като теб. Като всички от нощната програма носиш черен костюм, подобен на костюмите на нинджа, и усвояваш изкуството да се движиш безшумно невидим в нощта.

След две седмици обучението завършва.

— Определен си да откриеш една китайка на име Лин — казва генерал Макфи. — Имаш предимството, че я познаваш лично. В момента има възможност да я търсим в Сингапур и в Макао. Къде предпочиташ да отидеш?

Без допълнителна информация всеки избор изглежда не по-лош от другия. На всичко отгоре нямаш излишно време, трябва да вземеш решение веднага.

*Ако решиш да заминеш за Сингапур, премини на **86**.*

*Ако предпочиташ пътуването до Макао, прехвърли се на **89**.*

— Аз само казах, че... — започваш ти.

— Зная — прекъсва те човекът. — Името ми е Шин Чун. Моят приятел Пак Сик ми разказа за теб. Аз те очаквах. Ти си американец, нали?

— Да — казваш, — пристигнах в Корея тази сутрин.

— Предполагам, че вече знаеш нещо за бойните изкуства — подхвърля Чун.

— Изучавах кунгфу в Китай — казваш му ти.

— Кунгфу е много хубаво изкуство, то започва от манастира Шаолин в древен Китай. Нашата традиция е даже още по-стара, тя е от две хиляди години. Освен това ние се учим от китайските и японските методи. Ние наричаме нашето бойно изкуство таекуон-до, но в този куан изучаваме смесица от карате, кунгфу и нашите собствени корейски методи.

— Кога мога да започна? — питаш ти.

— Част от нашия куан е тук, на това място. Нашият главен център е в планината Сорак, където учениците живеят и тренират таекуон-до през цялото време. Тук, в града, имаме всекидневни курсове за всички нива и учениците живеят по квартири. Можеш да избираш.

Помниш много добре, че си дошъл тук, с цел да намериш Лин. Тя може да е навсякъде, както в Сеул, така и в планината. Изборът наистина е твой.

*Ако решиш да останеш в града, премини на **84**.*

*Ако предпочиташ обучението в планината Сорак, прехвърли се на **16**.*

— Още не съм готов да тръгна — прошепваш ти на монаха.

Чуваш шумолене в мрака, после всичко утихва. Монахът трябва да е излязъл. Надяваш се, че си взел правилно решение. Връщаш се обратно и се мъчиш да заспиш, но вместо това само се въртиш в леглото цели два часа.

Най-после, малко преди да настъпи утрото се появява Кио и пали лампата.

— Време е за ранна молитва — казва той. — Желателно е да облечеш монашеското расо, окачено в гардероба. Ще се върна след десет минути.

Скачаш от леглото и вземаш набързо студен душ. Надникваш в гардероба и намираш монашеското расо. Там има и няколко екипа за таекуон-до.

Кио се връща и ти го следваш в предутринния здрач към залата на Буда, мъждиво осветена от свещи, поставени срещу самата статуя. Кио ти посочва мястото и ти сядаш с кръстосани крака в първия ред.

Всички подхващат ниска ритмична песен и ти се присъединяваш към тях. Много скоро усещаш как сънят отлита и в главата ти просветлява, тялото ти се изпълва с необикновена енергия, статуята пред теб сякаш пораста, блещука странно, става все по-светла и по-светла, докато лумне в ярки пламъци.

Ударът на гонга те връща към действителността. Другите ученици стават и излизат от залата. Никъде не се вижда Кио, но се досещаш, че трябва да последваш останалите.

Мини на 28.

Вървиш след човека в смокинг към края на залата, после се качваш по желязна винтова стълба, която води към офис с широк прозорец.

Жена от азиатски произход стои до прозореца и гледа съсредоточено надолу към играчите, тя е облечена в едноцветна вечерна рокля от блестяща сребриста материя. Лъскавата ѝ черна коса е разделена в средата и опъната назад в дълга конска опашка.

Човекът в смокинг, който те доведе в офиса, пошушва нещо на ухото ѝ.

— Седнете, ако обичате. Ще дойда при вас след малко — казва тя на безупречен английски.

Жената хвърля бърз поглед навън, после говори оживено с човека, като му сочи с ръка надолу към залата. Тя се отдръпва рязко от прозореца и се обръща, като те поглежда право в очите.

— Питате за Кендзо — казва тя. — Бедният Кендзо, той е един от нашите най-добри сътрудници. Сега е в болница, възстановява се след някакво улично спречкване.

— Всъщност това стана в един ресторант. Той изтърва нещо — казваш ти и подаваш на жената малката бележка. — Мисля, че това е много важно.

— Кендзо ще ви бъде много благодарен — казва тя, след като я прочита набързо. — Мисля, че заслужавате награда.

— Не искам никаква награда — отговаряш ти. — Само се радвам да...

— Не — прекъсва те тя, — аз настоявам за това.

Прехвърли се на [72](#).

— Боя се, че не мога да приема предложението ви — казваш ти.

— Разбирам — кимва Пюн.

Той повиква шофьора и му казва да те закара града, като добавя нещо на корейски.

— Все пак благодаря ви за предложението — казваш ти и напускаш зданието след шофьора.

Качваш се в лимузината и тя тръгва бавно към портала. Веднага усещаш някакво замайване. Преди да изгубиш съзнание, разбираш, че седалката на колата е напоена с газ без мирис, най-вероятно смъртоносен.

Преди да стигне до будката на пазача, лимузината прави ляв завой и се насочва към полето встрани от пътя. Тя спира близо до дълбока яма. На шофьора е заповядано да хвърли в нея безжизненото ти тяло.

КРАЙ

Въпреки предупреждението на Джоана започваш обучение в класа на Юм Дък Куан. Опитите ти да разбереш колко струва хотела са безуспешни, служителите казват само: „Затова вече се погрижиха“.

Но кой се е погрижил, мислиш си.

По пътя към училището, след като за малко повече от месец си научил сума ти хватки, лимузината на Джоана ти препречва пътя.

— Госпожица Пюн иска да ви види — казва шофьорът, като слиза от колата и държи вратата отворена. Има нещо неестествено в начина, по който той казва това, но така или иначе ти приемаш. Лимузината излиза извън града.

— Тя в завода на неин баща — съобщава шофьорът по микрофона.

След половинчасово пътуване минавате под арката във висока ограда. Десет минути по-късно стигате до отдалеченото здание на огромен пететажен завод.

Шофьорът отваря вратата пред теб, после те въвежда в зданието и те води по дълъг тесен коридор към някакъв офис.

— Господин Пюн ще ви приеме след малко — казва секретарката в приемната.

— Но аз идвам да видя Джоана.

Секретарката става и отваря голяма двойна врата, като ти дава знак да влезеш.

Премини на [17](#).

— Показах ти летящ страничен удар с крак — казва Чун. — Това е основният удар в таекуон-до. Ще го научиш толкова добре, колкото правия удар и ударът с крак назад. Има и други удари с крак, когато тялото се обръща във въздуха. Ние ги наричаме удари по крива. Едни са кръгови, други полукръгови. Особено важни са удари с крак на кръглата къща.

Стоиш пред него и се опитваш да запомниш всичко.

— Изглеждаш ми объркан — казва той и те потупва по рамото. — Като потренираш, всички удари ще ти станат ясни.

— Засега не ми се струва много сложно — казваш ти.

Чун се усмихва и тръгва напред.

— Преди да усвоиш тези удари с крак, трябва да научиш разликата между меката и твърдата техника. В твърдата техника атакуваш пряко противника с това, което имаш — пистолет, нож, каквото ти падне. Ако боецът остане без никакво оръжие, той може да използва дланов удар, пробождане, удари с коляно и лакът, но преди всичко с крак. От друга страна принципа на меките изкуства изисква никога да не противодействаш на атакуващата сила. Вместо това използваш самата сила на удара, насочен срещу теб, за победа над нападателя. Ето, сега ще ти покажа. Опитай се да ми нанесеш прав удар.

Мини на 57.

Слизаш по стълбата в „Белия щъркел“ и през зелената завеса стигаш до дъното. Вътрешността на ресторанта — голяма, мъждиво осветена зала с куполообразен таван, е опустошена, масите и столовете са прекатурени, подът е покрит с изпотрошени стъкла. Двама корейци, вероятно сервитьори, стоят в единия край на дългия бар, те изглеждат объркани. Иначе мястото е съвсем празно.

— Голяма борба тук — казва единият от сервитьорите. — Един японец и много китайци. Японец победен, но прави голям бой. Откарват го линейка.

— Видях линейката, когато тръгваше — отвърщаш ти.

— Китайци излизат през странична врата на кухня. Други хора също, те отиват преди полиция дойде. Не иска неприятности. Японец влиза, сядат тук — казва той и сочи далечния ъгъл.

Отиваш в ъгъла и надникваш под обърнатата маса. Под нея е затиснат малък зелен бележник. Издърпваш го и отгръщаш корицата. На първа страница е написано нещо на японски. Питаш другия сервитьор, по-възрастния от двамата, дали може да разчете написаното.

— Японци научил нас на техен език, когато окупирали наша страна преди много години — казва той и взема бележника. — Това име и адрес. Може да прочете като „Кендзо Оки, 2084, улица «Вансан», Сеул.“ Останали бележки на японски, написано нещо като код. Мисли този код използва Якудза, японски гангстери.

Как и защо този японец се е сдобил с фотографията на Лин? И защо китайците са го нападнали?

Без съмнение зеленият бележник те води към вярна следа. Може би трябва да отидеш на адреса, записан в него? Както и да е, ти си много уморен, тялото ти не е имало възможността да се приспособи към четиринайсетчасовата разлика между Корея и Съединените Щати. Не е ли по-добре да се върнеш в хотела и да се напиш?

Ако решиш да отидеш на адреса, записан в зеления бележник, прехвърли се на 20.

Ако предпочиташ да се върнеш в хотела, мини на [32](#).

— Сега предпочитам да отида в Сеул — казваш ти.

— Ей там има черен път, който тръгва от това село и отива до главната магистрала. Ву Хи Ли ще ти покаже пътя — обяснява Чун.

В стаята влиза момиче на около десет години. Чун говори с момичето на корейски.

— Хи Ли не знае нито дума английски, но аз ѝ казах какво да направи — продължава той. — Преди да тръгнеш, тя ще ти донесе нещо за ядене.

Хи Ли се покланя с усмивка. Вземаш си довиждане с Чун и воден от момичето, влизаш в друга стая, където тя ти поднася ориз, риба и бобена питка.

След като си се нахранил, Хи Ли те извежда извън селото по пътя, който отива на югозапад направо през долината. Вървите повече от час. Хи Ли подскача по края на пътя със своята кошница и събира диви цветя, докато двамата с нея вървите напред.

Най-сетне стигате до модерна магистрала. Чакате на това място, докато се появи един голям камион, който идва от юг. Хи Ли вдига букета и маха с другата ръка. Камионът спира на няколко метра от вас. Двамата с Хи Ли тичате към него. Шофьорът се смее и те кани с жест да се качиш.

— Комап симнида. Благодаря — казваш ти на Хи Ли.

Спомняш си списъка с изразите, който ти даде Боркин преди заминаването.

Когато камионът потегля, Хи Ли махва за сбогом.

Прехвърли се на [78](#).

— Знаете ли къде е? — питаш ти.

— Доскоро тя беше в китайския квартал на Йокохама, но според нас вече е заминала за Корея. Очакваме, че рано или късно Лин ще се върне в Япония.

— В такъв случай боя се, че не мога да направя нищо, докато не я видя — казваш ти.

— Не, вие можете. Уредих въпроса да изучавате техниката на древните нинджи при най-добрите учители. След подготовката и след разговора с Лин ние ви предлагаме работа в нашата задгранична дейност по избор.

— Да речем, че не искам да ви помогна — питаш ти.

— Този замък е известен с много неща. Едно от тях е дълбоката тъмница под него — казва той. — Ако трябва, ще ви държим там, докато промените решението си.

Ако направят това, разсъждаваш ти, тогава какъв избор имаш? За първи път мислиш със съжаление за интереса си към бойните изкуства.

КРАЙ

— Отивам в ресторант „Белия щъркел“ на улица „Гаеп“ — казваш ти на шофьора.

— „Белият щъркел“? — повтаря той. — Наистина иска да отиде там? Не безопасно.

— Боя се, че да. Опитвам се да намеря един приятел. Някой там може да знае нещо.

— Аз ще ви закара, ако иска, но аз не може да чака дълго на това място.

Шофьорът кара известно време по оживената главна улица, после завива в по-беден квартал. Улицата става тясна и съвсем пуста. Най-последно шофьорът спира пред входа към нещо, заградено с бетонна стена. Над вратата е изобразен малък бял щъркел, но няма надписи нито на корейски, нито на друг език.

— Това е — казва шофьорът.

— Предполагам, че няма да влезете с мен. Трябва да ви платя — казваш ти.

— Не залагай — предупреждава те той.

Даваш парите на шофьора и той изчезва с голяма бързина.

Поглеждаш през вратата и виждаш дълга тъмна стълба, която води надолу. Можеш да чуеш гласове и дрезгав смях, долитащи от залата. Слизаш бавно и сам се чудиш защо го правиш.

Върни се на 8.

Решаваш да включиш предавателя в твоя часовник. Издърпваш навън главичката на оста. Не се чува нищо, но знаеш, че часовникът излъчва нужния сигнал.

Няколко минути по-късно един от бойците притичва в каютата под палубата и ломоти нещо на корейски. Всички гледат към теб.

— Ти имаш предавател, изпращаш сигнал. Той влияе на корабните уреди — казва новодошлият.

Чудиш се какво да отговориш.

— Ами, аз... — започваш ти.

По израза на лицето ти хората разбират, че си виновен.

— Трябва да вървим. Напусни това място! — казва един от тях.

Бързо, но вежливо те извеждат на палубата. Още щом стъпваш на брега, мотористът форсира двигателя и корабът с рев се отдалечава от пристана на пълна скорост.

Стоиш известно време и се питаш какво правиш. После някъде отдалеч се донася бръмченето на хеликоптер. Скоро той увисва над главата ти. Блясва мощен прожектор. Лъчът му разсича мрака и те осветява.

Хеликоптерът се спуска и каца на края на пристана. Група хора скачат от него и тичат към теб. Облечени са във военни униформи, само един от тях е цивилни дрехи. Това е Боркин от ЦРУ. Той бърза към теб.

Премини на [38](#).

Тръгваш след ранения ученик надолу по пътя. Въпреки накуцването той върви доста бързо.

Преди да сте се отдалечили много, той завива наляво по планинска пътека. Тя води надолу и докато слизаш по нея, пред очите ти се разкрива широка долина, през която тече река. Точно срещу теб се издигат развалините на разрушен мост.

На брега на реката от твоята страна е издърпан широк сал. До него в земята е забит дълъг прът. По тинестия бряг около сала има пресни отпечатъци от стъпки. Твоят спътник, един от корейците, с които си тръгнал, не знае нито дума английски. Той те моли с жестове да изтикате сала във водата. После двамата се качват на борда.

Кореецът бута с пръта и насочва сала към отсрещния бряг. Докато той работи усилено, салът плава по течението.

Пред вас се появява село от бели едноетажни къщи с островърхи покриви, чиито врати са боядисани или в синьо, или в червено. Ограда от прясно боядисани дървени стълбове с обелена кора опасва селото.

Още щом приближавате отсрещния бряг, човекът, който те превозва, скача в плитката вода и отблъсква сала от брега. Скачаш от него и вървиш край реката през високата трева. Селото е съвсем близо, пред къщите седят босоноги старци в чисти бели дрехи и високи черни кръгли шапки с тесни периферии. Те пушат дълги бамбукови лули.

Премини на [24](#).

— Като правило — започва човекът на безупречен английски — новопостъпилите не се допускат в залата на Буда. Но вашето пристигане беше предсказано много отдавна. Според предсказанието ще дойде американец и ще ни вдъхнови в нашата вечна борба с братята на мрака и злото. Вие вече оцеляхте след едно от техните нападения.

— Знаете ли нещо за Чун? — питаш ти. — Последният път, когато го видях, той беше ранен на пътя.

— Чун е в безопасност. Той е в едно село недалеч от мястото, където попаднахте в клопка. Когато се възстанови достатъчно, ще дойде тук и ще ви бъде учител. Името ми е Чон Кио. Аз съм управител на манастира. Тук всички ние, както и вие за известно време, служим на нашия голям господар Кон-и.

— Кон-и? Кога мога да го видя? — питаш ти.

— Когато му дойде времето. Тогава ще се закълнете в пълно подчинение на Кон-и, също като мен и всички останали тук.

— Вижте — казваш ти, — аз идвам само за лятно обучение по таекуон-до. Всъщност аз не участвам в игрите.

Кио се усмихна пресилено.

— Вие дойдохте тук — казва той — и това е началото. Останалото ще ви се изясни с времето.

Изведнъж разбираш, че както се развиват нещата, трябва да издебнеш момента за бягство от това място.

Прехвърли се на [31](#).

Тя отива до бюрото си и грабва купчинката игрални жетони, като в същото време натиска копчето на ъгъла на масата.

— Юн ще ви помогне при залагането — казва тя и ти подава жетоните. — Освен това виждам, че сте осведомен за състоянието на Кендзо.

Юн, човекът в смокинг, се появява отново. Благодарих на жената и тръгваш след Юн надолу към залата.

— Покорно ви препоръчвам рулетка — казва той, като те превежда през тълпата към централната маса.

— Това е добре за мен — казваш ти. Аз съм новак в тази работа.

— Двайсет и пет, червено, е най-подходящо — внимателно прошепва той на ухото ти.

Вслушваш се в съвета и залагаш жетони на това число.

Малкото топче се върти около колелото на рулетката и спира на дваайсет и пет, червено.

Всички наоколо те зяпват учудено, после ръкопляскат, когато крупиеето изтиква към теб голяма купчина жетони.

— Само едно залагане — въздъхва Юн. — Сега най-добре е да си приберете парите.

Едва успяваш да носиш всички жетони, когато вървиш след него към касата. Касиерът преброява жетоните и ти дава банкноти за дваайсет милиона вона.

Прехвърли се на [52](#).

— Те лъжат — казва Лин.

Това стига да включиш преподавателя в твоя часовник.

Сега, когато очите ти се приспособяват към тъмнината, виждаш, че Лин носи черен костюм.

— Вие нинджа ли сте? — питаш ги учудено.

— Не сме нинджа — отвърща Чун-чу. — Ние сме облечени като бойци по сул са до. Това е първото бойно изкуство, създадено преди хиляда и осемстотин години, девет века преди нинджа в Япония.

— Бойците на сул са до са били осъдени в една от ранните империи — казва Лин. — Но те се спасили в различни будистки манастири, където това изкуство съществува нелегално и до ден-днешен. Чувал си за Кон-и, нали? Влязох в групата на сул са до, за да го победя. Тази нощ отивам на съдбоносна мисия.

Тя се обръща и ти показва голям пакет, вързан на гърба ѝ.

— Тук има двацет и пет килограма нов мощен експлозив. Ще го поставя така, че да проваля операцията на Кон-и. Можеш да дойдеш с мен и да ми помогнеш или да отидеш с Чун-чу в един от манастирите на сул са до.

Трудно ти е да решиш. В Китай Лин ти спаси живота, най-малкото, което можеш да направиш, е да ѝ помогнеш. От друга страна ти не знаеш кои всъщност са хората на Кон-и. Може би е грешка да ѝ помагаш за провалянето на тяхната дейност?

*Ако решиш да тръгнеш с Лин, мини на **30**.*

*Ако предпочетеш да последваш Чун-чу, прехвърли се на **79**.*

Един час по-късно лимузината на Джоана пристига.

— Трябва да напуснеш Корея веднага — казва развълнувано тя. — Аз говорих за теб в кабинета на моя баща. Той е замесен в някакви машинации и иска да те натопи в тях.

— Какви машинации?

— Бих искала да зная. По-рано се опитвах да говоря с него за това, но всеки път той ме изпращаше на задгранично пътуване за една година. Не искам да правиш нещо, което е против волята ти. Тук има самолетен билет за Америка — казва тя. — Ние пътуваме към летището в Тайжон, където има вътрешни полети до Пусан, а от там — до Съединените Щати. Хората на моя баща сигурно дебнат на летището в Сеул.

— Защо правиш за мен всичко това? — питаш ти.

— Ще направя всичко, само да провалиш плановете на баща ми и да се спасиш, без да се забъркваш в тях. Искам само да му покажа, че това, което прави, е погрешно.

— Никога няма да забравя твоята добрина — казваш ти на Джоана.

В края на лятото вестниците отпечатват материали за бащата на Джоана. Бил замесен в заговор за свалянето на корейското правителство. Двама неназовани служители в американското ЦРУ също са участвали в действия срещу реда и са помагали в плановете за преврат. Става ти ясно, че това са Боркин и Маккена.

КРАЙ

Решаваш да продължиш пътя към училището.

— Не отива в манастир горе в планина. Учи таекуон-до — казва на развален английски един от учениците.

Вземаш си довиждане с Чун и тръгваш с трима от учениците. Главите на двама от тях са бинтовани, а ръката на третия виси на превръзка през рамото. Стигаш с тях до брега на реката, където малка рибарска лодка ви спуска няколко мили надолу по течението и ви прехвърля на отсрещния бряг.

Там поемате по тясна пътечка през ширналото се поле с диви цветя. Пътят води към отсрещните планини.

Вече сте в подножието на планината, когато виждаш малко кълбо дим встрани от първия стръмен горист хълм. Човекът до теб се хваща за корема и пада на земята. После останалите двама се смъкват един след друг.

Не знаеш какво да правиш. Тичаш в друга посока, но и тя не е по-добра за теб. На следващия куршум е изписано твоето име. Приключенията ти в Корея и твоят кратък живот завършват едновременно с един изстрел.

КРАЙ

Решаваш да избягаш. Катериш се по склона на хълма, а Кио остава на място с увиснало чене. След себе си не виждаш преследвачи.

Останал без дъх, стигаш до върха на планината. Пред теб се разкрива безкрайна шир от ниски, заоблени планински върхове.

Някъде надясно, недалеч от кубическото здание, виждаш нещо като широка врата, пробита в склона. Странни на вид хеликоптери излитат от планината и се насочват право към теб.

Тичаш надолу по отвъдния склон на хълма, но преди да се отдалечиш от върха, хеликоптерите вече са над главата ти. Лазерът се насочва към теб и те хваща в лъча си.

Тялото ти блясва за миг, превръща се в нажежено до бяло кълбо светлина, после се разпада на пулсиращ облак от блеснали точки.

От теб остава само ситна пепел, която бавно пада на пътя, а вятърът я поема и отвява надалеч.

КРАЙ

— Може би трябва да мина някакво обучение, преди да се върна в Азия — казваш ти.

— Правилно — съгласява се Маккена. — Тук наблизко минава железопътна линия. Точно една седмица след края на учебната година хвани влака за Спрингвю, щата Мериленд. Ще те посрещнем на гарата и ще те закараме в лагера.

Майка ти гледа през прозореца на дневната как Маккена и Боркин пресичат тревната площ и се качват в колата. Когато агентите си отиват, двамата с нея започват да спорите.

— Ако не друго, мога поне да потренирам — казваш ти на майка си. — Искам само да отида на летен лагер. Ако не ми хареса, ще се махна.

В началото на лятната ваканция стягаш багажа си и хващаш влака за Мериленд. Когато пристигаш в Спрингфийлд, слизаш от влака и чакаш да те вземат.

Един час по-късно някакъв джип пристига на спирката близо до перона. Мъж във военни дрехи без отличителни знаци подава глава през стъклото и се провиква:

— Хей, момче, как ти е името?

Отговаряш му.

— Дойдох да те взема — казва той, като приближава с колата и отваря вратата до дясната седалка на джипа.

— Скачай! Името ми е Макфи, генерал Макфи — казва той, включва на скорост и бързо напуска гарата.

— Генерал! Вие сте генерал? — мърмориш учудено.

Мини на 33.

След два часа път от двете страни на магистралата се забелязват много модерни сгради.

— Ще спрем на бензиностанцията пред нас — казва шофьорът.
— Можете да слезете и да се поразтъпчете.

Слизаш от камиона и влизаш в зданието на бензиностанцията. За твой късмет тук има телефонен апарат. Търсиш момичето от самолета — Джоана Пюн, в службата на баща ѝ, по номера, който ти е дала тя. От другата страна отговаря на корейски женски глас.

— Говорите ли английски? — питаш ти.

След къса пауза после друг глас долита до теб.

— Мога ли да ви бъда полезен? — пита мъж на английски.

Обясняваш му, че искаш да се свържеш с Джоана Пюн.

Отново следва мълчание, малко по-дълго отпреди. После се чува гласът на Джоана.

— Къде си? — пита тя.

— Почакай малко — казваш ти и питаш един от работниците къде се намиращ. — Аз съм на бензиностанцията в Пион.

— Стой там, идвам веднага да те взема — казва тя и затваря телефона.

Благодариш на шофьора за услугата и махваш за сбогом, когато той тръгва по магистралата.

Прехвърли се на [74](#).

Решаваш, че е най-добре да тръгнеш с Чун-чу по планинската пътека и да отидеш в един от манастирите по сул са до. Около половин час по-късно земята се разтърсва толкова силно, че падате в праха.

Поглеждаш назад и виждаш огромни огнени стълбове, които се вият към небето. Нощта се превръща в ден. След няколко секунди оглушителният звук на взривната вълна стига до вас.

— Надявам се, че Лин е успяла да се спаси — казва Чун-чу, когато се изправяте и тръгвате отново по пътеката.

На сутринта стигате в манастира. Камбаната звъни и призовава монасите на молитва. Върволица от хора с бръснати глави, облечени в дълги черни раса, се точи към главното здание.

Когато всички монаси влизат в светилището, Чун-чу те въвежда вътре. Храмът е пълен със свещи, пръскащи светлина, която се отразява от многобройните идеално излъскани златни статуи на Буда, наредени край вътрешната стена.

— Боя се от най-лошото — казва Чун-чу. — Но няма да допусна твоето заминаване от манастира, докато не получа вест от нея. Тя е единствената, която може да даде разрешение.

Лин никога няма да дойде в манастира и ти никога не ще се върнеш вкъщи. Краткото пътуване до Корея се превръща в безкрайност.

КРАЙ

Пак не отговаря, само те подтиква към вратата в края на улицата.
— От тук — казва той.

Вървиш с него през мрачен коридор и по някакви стълби слизаш в дълъг тунел. Най-подир влизаш в стая с каменни стени и сводест таван. Светлината на единствената крушка осветява високо стаята.

— През войната това е било скривалище — казва Пак. — Засега ще чакаме тук.

— Изглежда ти и твоите приятели от училището по таекуон-до имате врагове — казваш ти на Пак.

— Така е — съгласява се Пак. — Струва ми се, че не ти казах всичко. Разбира се, аз не очаквах това нападение. Ние се борим за нашата идея, но има такива, които искат да ни спрат на всяка цена. Предполагам, че си тук за нещо повече от обучение по бойни изкуства.

— Ще ви кажа истината, дойдох тук да търся една китайка, наречена Лин. Имам нейна снимка, но я оставих в хотела.

— Лин..., да, чувал съм за нея. Тя е професионален убиец на Обществото на червения дракон — това, което китайците наричат Триада. Те са лоши хора — гангстери, убийци.

— Това не е вярно — възразяваш ти. — Познавам я от Китай.

Мислиш си дали можеш да кажеш на Пак, че си агент на ЦРУ. Вероятно не. Спираш се навреме.

— И какво? — пита Пак.

— И съм сигурен, че тя не се занимава с такива работи.

— Някои добри хора стават лоши — казва Пак. — Може би точно това се е случило с нея. Ако искаш съвет от мен, върни се къщи колкото се може по-скоро. Ако тръгнеш да разпитваш наляво и надясно за тази Лин или за Обществото на червения дракон, няма да те бъде дълго в тая част на света.

Пак само ти обръща внимание. Толкова далеч от къщи твоето пътуване става малко по-опасно, отколкото си очаквал. От друга страна вече си приел тази мисия, иска ти се да удържиш думата си. Може би

няма да се върнеш в къщи, преди да отделиш достатъчно време, за да намериш Лин.

Ако послушаш съвета на Пак да се върнеш вкъщи, прехвърли се на 7.

Ако предпочиташ да останеш, за да намериш Лин, върни се на 50.

— Ще започна дневно обучение — казваш ти.

— Добре — съгласява се Макфи. — Ще те запиша за тренировка по таекуон-до в класа на Току.

Джипът заобикаля от другата страна на сградите, където хора в спортно облекло правят упражнения по таекуон-до.

Макфи посочва Току и ти отиваш при него. Генералът те представя, след което се връща в джипа.

— Тренирали ли сте вече бойни изкуства? — пита Току.

— Изучавал съм кунгфу в Китай — отговаряш ти.

— Сигурно можете да покажете нивото, което сте постигнали там — казва той.

Показваш му някои от движенията, които си научил от Лин.

— Много добре — казва Току. — Сега ние започваме всичко от начало и ще изучаваме техниката на Току. Майсторлъкът е в дишането. Центърът на дишането е тук, точно под пъпа. Този център е източник на чи или на жизнената енергия.

Премини на [22](#).

Казал си нещо на тези хора, но какво лошо има в това, ако си отворил дума за Лин? Нищо в твоите инструкции не ти забранява да споменаваш името ѝ. Това всъщност може да бъде подходяща тактика за събиране на информация.

— Много добре — започваш ти, — аз ще говоря. Изпратиха ме да търся една китайка на име Лин. Срегнах я миналата година, когато бях на обиколка в Китай за изучаване на кунгфу. Досега не открих нищо, аз току-що пристигам.

Човекът говори на японски с другите двама мъже.

— Да, може би казваш истината — съгласява се човекът. — Ние знаем за тая жена Лин. Предпочитаме сами да я намерим. Имаме сведения, че тя е тук, някъде в този район. Може би не в Сеул, но тя действа в тази част на Корея.

— Сигурен ли сте? — питаш ти.

— Толкова сигурен, че... — започва човекът, сетне поглежда сърдито към теб. — Тук аз задавам въпроси.

Той казва нещо на Мото и Мацуки. Неговите хора завързват ръцете и краката ти. Ставаш съвсем безпомощен.

— Не прави глупости! — казва човекът, когато Мото изважда револвера си и го насочва към теб — Сега си готов за плуване в река Хан. Едно много дълго пътуване.

— Но аз ви казах всичко — протестираш ти.

— И няма вече да кажеш нищо на никого.

Премини на 35.

— Искам да се включа в нощното обучение — казваш ти. — Струва ми се доста вълнуващо.

— Добре тогава. Ще те върна при сержант Доусън, щом се стъмни. Сега той спи. Дотогава ще останеш в сензорно лишаване — казва Макфи.

— Какво е това? — питаш ти с тон на разтревожен човек.

— Това е нещо, което ще ти послужи през нощта. В основата си това е да седиш в пълен мрак без шум или други дразнителни.

— Като в сън? — питаш ти.

— Определено не! Ако заспиш, ти се излагаш на сериозна опасност. Дори и нищо да не ти се случи, трябва да си съвсем бодър.

Джипът спира пред една от плоските дървени постройки. От там излиза непознат човек.

— Това е новобранецът за нощно обучение — казва му Макфи. — Сложи го в изолация до полунощ, тогава сержант Доусън ще го поеме.

Слизаш от джипа и Макфи потегля към другата част на поделението. Новият човек те въвежда в дървената сграда.

— Тук вътре има стая, напълно скрита зад стена с дебелина няколко стъпки. Стената е направена от звукопоглъщаща изолация — казва той, отваряйки вратата към тъмната стая.

И добавя:

— В средата на стаята има стол. Седни на него, но не се отпускат много.

Той излиза и затваря вратата след себе си, така те хвърля в пълен мрак.

Мини на [58](#).

— Мисля да остана в града, поне засега — казваш ти.

— Добре — съгласява се Чун, — упражненията по таекуон-до се провеждат тук всяка сутрин от десет до дванайсет и вечер от осем до десет часа. Учениците прекарват част от следобеда в медитация, за предпочитане в един от многобройните будистки храмове на града.

След като попълваш необходимите бланки за вписване в школата, ти се връщаш в хотела. Още с влизането във фойето забелязваш в единия край луксозен ресторант. Решаваш да му отпуснеш края за първата нощ в Сеул.

Салонният управител ти предлага малка маса до прозореца. Вън се вижда телевизионната кула на върха на високия хълм зад хотела. Светлините на въздени трамваи сноват нагоре-надолу по стръмния склон.

Ресторантът има два листа с меню — единият типично американски, предлагащ телешка пържола с картофи, другият е корейски. Там са разните видове кимчи, корейското национално ястие. В края на менюто има предупреждение за чуждестранните клиенти, че кимчи е смес от зеленчуци и люти чушки, нещо много пикантно. Решаваш да опиташ вкуса на това ястие.

Поръчваш си вечерята и докато чакаш, гледаш през прозореца, за да се насладиш на гледката. Изведнъж в стъклото забелязваш познато лице. Обръщаш се и виждаш, че Джоана Пюн стои до теб и се усмихва.

Мини на 14.

Микробусът спира пред входа на замъка и ти, заедно с цялата група, влизаш в него. Озовавате се в градина с изкуствено езеро, големи напукани скали и миниатюрен водопад. Всичките тези чудеса са разположени във вътрешен двор. В единия край на езерото се издига малък чаен павилион.

— Моля ви, събуйте си обувките — казва един от хората, като се покланя и дръпва встрани покритата с хартия врата — входът към чайната.

Трябва да се наведеш, за да влезеш вътре.

В чайната виждаш човек с бръсната като на монах глава, облечен в тъмнозелено кимоно. Той е коленичил пред един жертвеник.

— Седни тук — казва той и ти подава чаша чай. — Искам да поговоря с теб за причините, които те водят насам. Тази Лин, която вашето ЦРУ търси така отчаяно, ни създава много главоболия. Работата е там, че не знаем дали да ѝ вярваме или не. Тя твърди, че можем да сключим примирие с китайската Триада — престъпна организация, която е в постоянно съперничество със собственото ни нелегално движение. Според нея корейските гангстери на Кон-и искат да разпалят война между Якудза и Триадите, в която да се изпотрепем взаимно. После за тях ще останат плодовете. Ако това е вярно, трябва да намериш Лин.

Прехвърли се на [67](#).

— Сингапур ми звучи добре — казваш ти.

— Веднага ще ти осигуря полет до международното летище в Сингапур — започва инструктажа Макфи. — Преди заминаването ще получиш специални очила, които ще предпазват очите ти през деня. Ще минаваш за слепец, който се надява на чудотворно излекуване в будистки параклис на Белау — малко островче близо до най-големия остров на Сингапур. Още с пристигането твоята местна връзка от ЦРУ ще те посрещне в параклиса.

След един ден кацаш на летището. Минаваш през митницата и таксито те закарва до малък ферибот в градския район на брега. Фериботът е готов да отплава.

Насред пътя някой те хваща отзад. Тъмните очила ти пречат да видиш нападателите. Те измъкват парите и паспорта ти, после те хвърлят зад борда.

Когато подаваш глава над водата, фериботът е вече много далеч. За твой късмет наблизко има малък остров. Плуваш към брега и тръгваш към близкото село по широк, блеснал на слънцето плаж.

Хората тук са приятелски настроени и не ги е еня, че си без пари и документи, нищо, че не говориш техния език. Плажът ти изглежда великолепно място за сърфинг.

Решаваш да изчакаш известно време, преди да съобщиш на ЦРУ къде се намиращ.

КРАЙ

— Заминавам за Корея да търся Лин — казваш на Макфи.

За теб е запазено място в полетите на търговските авиолинии. Скоро пристига товарен самолет, който те прехвърля в международното летище близо до Вашингтон, окръг Колумбия. Агентите Боркин и Маккена идват да те посрещнат.

Когато кацаш край Сеул, Южна Корея, оперативен сътрудник на ЦРУ те посреща на летището и те закарва в града. Той ти помага да се регистрираш в хотел „Хилтън“ и преди да си тръгне, ти пожелава успех.

Премини на [32](#).

Скачаш от масата и тичаш по петите на Кендзо. Преди да преминеш през вратата на кухнята, виждаш, че трима души се хвърлят към теб. Вътре Кендзо прелита над дългата кухненска маса и с огромни скокове стига до края на стълбата. В бързината се блъсваш в кухненската маса, гърнета и тигани хвъркват във всички страни. Плъзваш се по масата и падаш на пода от другата страна. Сграбчваш дръжката на голямо гърне с гореща супа, която къкри на печката до теб, и я плисваш срещу нападателите. Течността облива лицата на двама от тях и те отпадат от сметката, сгърчени в ужасни мъки на пода. Третият те настига на стълбата и те хваща за крака. Риташ с другия крак събрал цялата си сила. Улучваш го в коляното. Той те пуска и рухва по гръб.

Тичаш след Кендзо нагоре по стълбата, ала той вече е изчезнал. Една врата води към улицата. В момента, когато излизаш, налиташ на други двама убийци.

Събуждаш се в болницата. Боркин, Маккена и сестрата стоят до теб и те гледат тревожно.

— Когато излезеш от болницата, ще ти уредим двуседмична почивка на брега на Хавайските острови — казва Маккена. — След това се надяваме да се присъединиш към нашия екип в Корея. Разбира се, ние те оставяме да вземеш решението сам.

— Ще си помисля — отговаряш ти.

Но дълбоко в себе си се съмняваш, че някога ще приемеш предложението.

КРАЙ

— Спомням си Макао — казваш ти. — Бил съм там по времето, когато пътувах в Китай. Това ми се струва интересно.

— Специален самолет с тъмна стая ще те прехвърли в Хонконг. През нощта веднага след пристигането ти ще се качиш на малък хидроплан и ще кацнеш в Южно китайско море. Оттам ще стигнеш бреговете на Макао — обяснява задачата Макфи. — Главната квартира на Обществото на червения дракон е разположена в стара португалска вила, кацнала на издадена скала високо над морето. Имаме причини да вярваме, че Лин се крие вътре.

На другия ден, един час след залез-слънце, ти седиш в гумена лодка край бреговете на Макао. Право пред теб на висока скала блестят светлините на вилата. Приближаваш с лодката до скалата и започваш да пълзиш нагоре по нея. Нямах проблеми с катеренето, ти вече виждаш в непрогледен мрак.

Точно преди да стигнеш върха на скалата, светлините на вилата угасват. Приближаваш се тихо до къщата, отваряш тъмния прозорец и се промушваш през него. В този момент лампите светват отново.

Ярката светлина временно те ослепява — твърде дълго си бил в мрака. Сега светлината на една обикновена крушка ти се струва по-ослепителна от слънцето.

Преди очите ти да свикнат със светлината, нечии ръце те сграбчват и те хвърлят от скалата.

По време на падането все още не можеш нито да виждаш, нито да усещаш нещо. После се удряш в скалите.

КРАЙ

Измъкваш се от леглото, търсиш пипнешком дрехите си и ги обличаш. После излизаш след монаха.

Дори и през летните нощи студен бриз подухва от планината. Луната още не е изгряла, но звездите блещукат на небето и хвърлят достатъчно светлина, за да се движиш свободно.

Силуетът на монаха пресича вътрешния двор. Виждаш, че ти дава знак да го последваш.

В далечния край на двора има отворена врата. Минаваш след монаха през нея и се отдалечаваш от манастира.

След трийсетина крачки стигате до рядка горичка.

— Сега можем да говорим, но не много високо — прошепва монахът. — Казвам се Чун-чу. Лин ще ни срещне на хребета.

— Лин? Нима?

— И тя е изненадана като теб — казва Чун-чу.

Вървиш след него по тясна пътечка, водеща нагоре. Долината зад теб тъне в мрак, но на склона на планината се очертава голямо кубическо здание, което излъчва странна светлина. На върха в края на пътеката виждаш тъмна сянка, която се движи между скалите.

Не можеш да различиш кой е човекът, докато сянката не проговаря:

— Радвам се да те видя отново — казва Лин. — Поне това, което виждам в тъмнината.

— Лин! — извикваш ти радостно. — Това наистина си ти! Двама агенти на ЦРУ ме и пратиха да те намеря. Казаха, че си изчезнала и работиш за тях.

Мини на 73.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.